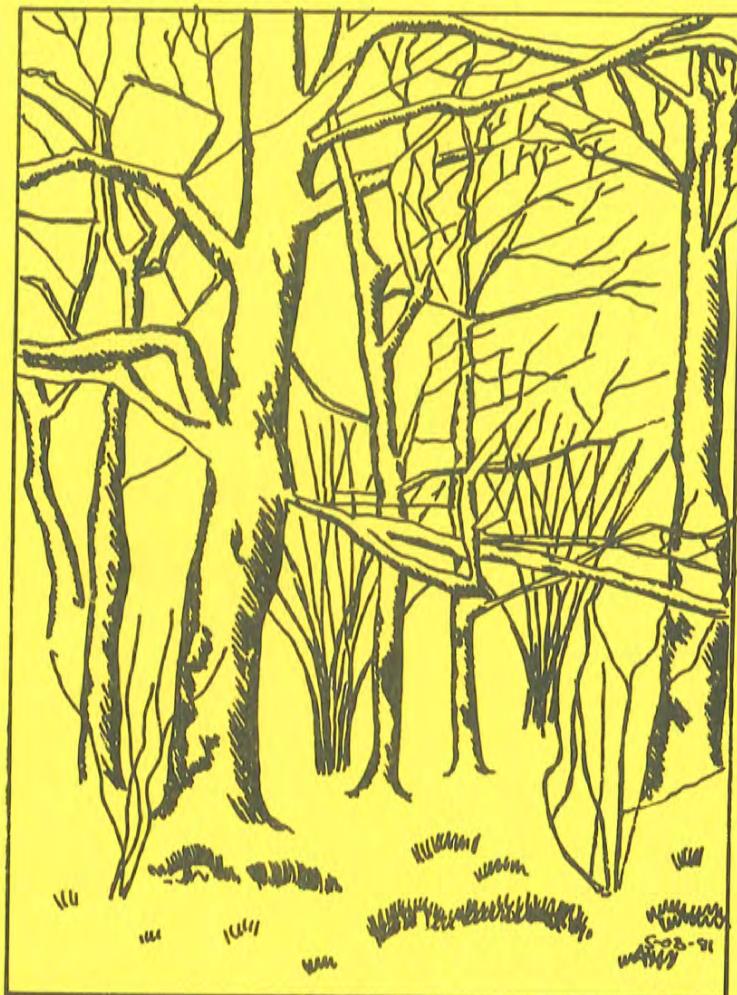

GOTLANDS LÄN

ALLEKVIA ÄNG

BOTANISK INVENTERING

LÄNSSTYRELSEN I GOTLANDS LÄN

Naturvårdsenheten
Januari 1982

BOTANISK INVENTERING

AV ALLEKVIA ÄNG

S-O BORGEGÅRD

Föreliggande rapport grundar sig på arbeten utförda med ekonomiskt stöd från anslaget Vård av naturvårdsområden m m. Författaren är ensam ansvarig för rapportens innehåll varför detta ej kan åberopas som representerande länsstyrelsens ståndpunkt.

Visby i januari 1982

Länsstyrelsen
naturvårdsenheten

	Sid
1. Inledning	1
geografiskt läge	
historik	2
2 Ängets skötsel	2
3 Undersökningsmetodik	6
4 Områdesbeskrivningar	7
5 Utbredningskartor	10
6 Litteratur	33

Allekvía äng är belägen ca 13 km öster om Visby (fig 1) i Endre socken. Berggrunden består av märgelsten och ängen ligger i ett bördigt jordbruksområde. Ängen utgör troligtvis den sista delen av ett tidigare vidsträckt ängsmarksområde.

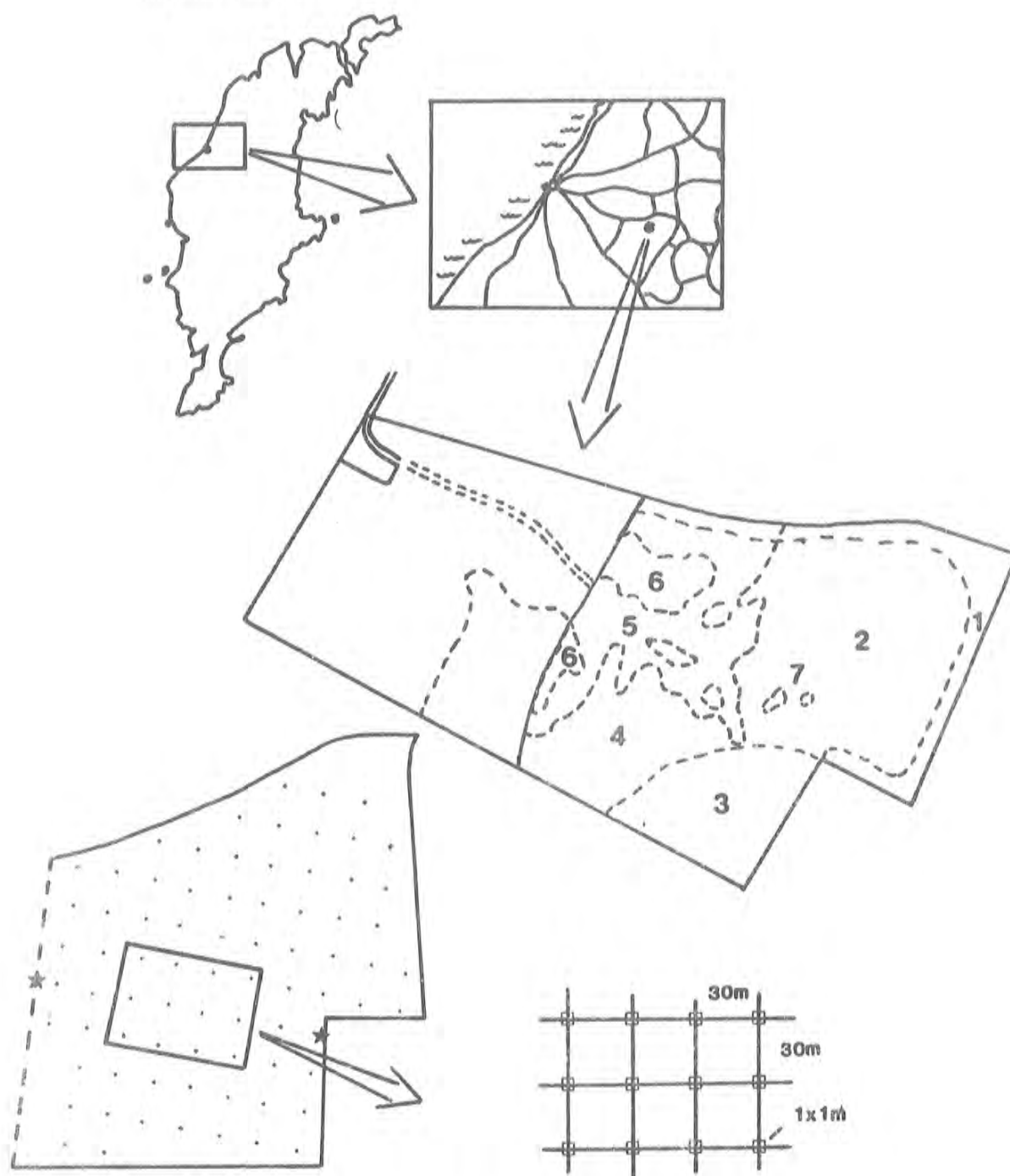

Fig 1. Allekvía änges geografiska läge, växtsamhällenas utbredning och utlagda fastmarkerade provytor.

★ fixpunkter

Historik

"År 1939 försålles kronoegendomen 7/8 mantal Allekvia nr 1 med Burgängen nr 1 i Endre socken med undantag för ett lövängsområde om 10,9 ha. Det ursprungliga förslaget till egendomens försäljning innebar att den skulle säljas i sin helhet. Att så ej blev fallet var i första hand ett initiativ av stiftsjägmästaren Ekberg, vilken år 1939 hemställde hos domänverket att lövängsområdet måtte behållas i Kronans ägo. Denna framställning, som med tillstyrkan av domänverket befordrades till Kungl Maj:ts vann Kungl Maj:ts och riksdagens bifall.

Den 13 november 1939 förordnade styrelsen i skrivelse till jägmästaren i dåvarande Gotlands revirdel att det behållna området skulle förvaltas under benämning kronoparken Allekvia äng, samt att det egentliga lövängsområdet omfattande nordöstra delen (område 2, fig 1. förf anm) av kronoparken efter erforderlig röjning skulle hävdas på av ålder brukligt sätt medelst slätter och eventuell betesgång."

"År 1944 var området helt igenvuxet. Vintern 1944-45 startade röjningsarbeten för att restaurera det gamla ängbetet. Våren 1945 var röjningsarbetena färdigställda och har sedan dess hävdats varje år medelst fagning och slätter. Vintern 1961-62 utfördes kompletterande röjningar." 19 maj 1980 avsattes Allekvia löväng som naturreservat. Röjningar av ängsområdet i enlighet med skötselplanen genomfördes hösten 1980.

(Ur Dispositions- och skötselplan för naturreservatet Allekvia äng, Gotlands län)

Ängets skötsel

Ängesbruket utvecklades för att skaffa vinterfoder åt en i antal växande boskap. Boskapsstocken behövde i sin tur utökas för att försörja en växande befolkning. Från början kan man anta att befolkningen på Gotland levde på jakt och fiske tillsammans med en viss boskapskötsel. Människorna koloniserade stränderna och utnyttjade de naturliga strandängarna som betesmarker. Flera havsvikar skar djupt in i de centrala delarna av Gotland vilket medfört att flera av de äldsta bosättningarna i dag ligger långt från vatten. Då befolkningen ökade och tillgången på föda inte räckte

till började de inre delarna av ön att koloniserar och åkerbruket ta form. En teori har framkastats rörande öns kolonisering nämligen den att det skulle röra sig om två helt skilda kulturer, en åkerbrukskultur och en handelskultur med jakt och fiske som binäringar. Hur det än må vara med den saken så började mark svedjas för att besås några år. Därefter fick svedjorna övergå till äng som kunde lämna vinterfoder åt boskapen. Stora träd fick stå kvar och buskage vid stenbunden mark lämnades även orörda. Senare flyttades bebyggelsen in i de forna svedjorna och delar av marken odlades mer permanent upp till åker. Inägorna - åker och äng - kom att ligga närmast bosättningarna. Utanför vidtog utmarken där boskapen fick hålla till. Ängesmarken kom att uppta ansevärliga arealer på Gotland då animalieproduktionen var väsentligare än spannmål och stora ytor krävdes för att producera tillräckligt med foder för varje kreatur. Så småningom utvidgades åkermarken på ängets bekostnad. Man kunde få ut allt större skördar genom dikning och gödsling av marken. Dessutom började vinterfoder att produceras på åkrarna och det gav mångfaldigt mer utbyte än vad ängeten kunde producera. Ängeten hade därmed spelat ut sin ekonomiska roll i den agrara försörjningen.

Ängesbruket har som vi sett mycket gamla anor och dess skötsel har växt fram genom generationers erfarenhet. Ängets skötsel kan indelas i flera moment: fagning, slåtter, halvbete, klappning och röjning.

Fagning

Hela ängeten renkrattas från fjolårslöv, nedfallna pinnar och grenar så snart marken torkat upp så pass mycket att den går att gå på. När vit-sipporna - fagningsflomman - blommar brukar vara tiden för fagningen. Lövet lyfts genom den spirande vegetationen upp från markytan och kan lättare krattas bort. Fagningen kan ofta börja i mitten av april på torra och solöppna platser i ängeten medan man får vänta till senare tidpunkt i de våtare partierna - i vissa fall ända fram mot midsommar. Faget bränns på speciella brännfläckar som används år efter år. De bör vara placerade så att den minst produktiva marken används. Man strävade efter att göra brännfläckarna så små som möjligt för att största möjliga yta skulle kunna användas för höproduktion. Ofta spreds askan ut över slåtterytorna för att ge marken ett tillskott av närsalter.

Slåtter

Ängerna slåttades senare än vad man i dag gör med slåttervallarna. När hö- och ängsskallrans mogna frön skallrade i fröhusen var det dags att slå. Växtarter som vid den tiden - ca mitten av juli - redan hunnit blomma och sätta frö, särskilt geofyter och kryptofyter, gynnades. Arter med sen blomning missgynnades. Karlarna slog höet och kvinnorna räfsade ihop det och bar ut det från de skyggiga partierna av ängset till de solöppna gläntorna. I dessa "braidräum" fick därefter höet torka på marken under det att det vändes upprepade gånger enligt ett visst system. Då höet hade torkat kördes det hem till gården.

En bidragande orsak till ängsets uthållighet att producera hö är att den innehåller flera växtskikt. Trädens rötter kan tränga djupt ner i mineraljorden och hämta upp näring som kommer ängesfloran till del. Flera gräsarter är även mycket djuprotade. Arter med en snabb förmultning bidrar även till att förbättra markens näringstillstånd.

Trots det förlorar ängset ständigt en del av sitt näringskapital som är uppbyggt under den tid då ytan var helt beskogad. Det kan bara delvis kompenseras av markmineralernas vittring och ev tillskott av näringsämnen genom i sidled transporterat markvatten.

Under 1700-talet klagades det på många håll i Sverige över den sjunkande produktionen av hö från ängarna. Vegetationen förändrades från att ha varit - krävande - örtrik till ett tillstånd - mindre krävande - med stort inslag av mossor och ris. Man hade därvid utnyttjat marken för hårt och många ängen blev olönsamma att bruka.

Bete

Då höet bärgats och ängsets gräs och örter fått växa till något släpptes nötboskapen in i ängset. Normalt betade alla husdjur fritt på utmarkerna. Ombyte av bete var av betydelse för mjölkproduktionen då skogsbetet var av sämre kvalitet. Boskapen höll dessutom rent från stubbskott och igenväxande ytor där man inte kommit åt med liarna, t ex vid stenvastar och kämpagravar.

Boskapen gick sedan i ängset hela vegetationsperioden.

Den gödsel boskapen lämnade ifrån sig spreds på våren - med klubbor - ut över ängesmarken. Det gav näring åt ängesmarken och man slapp de vegetationsfria "korukorna".

Klappning

"Vid hamlingen eller som guten säger - klappningen - togs ängets andra foderskörd. Nu var det träden som fick släppa till sina blad till vinterfoder. Det torra lövet ansågs som ett mycket nyttigt fårfoder. Endast vissa trädslag hade användbart löv. Ask, alm, lind och lönn var de trädslag som klappades, medan ek, björk, asp och hassel fick stå orörda. Klappningen gjordes på hög- eller eftersommaren, i våra lindarängar just när lindan blommade. Då var höskörden bärgad i såväl äng som myr och man visste hur mycket löv som man behövde komplettera vinterförråden med. Träden klappades så ofta som det lönade sig. De behöver få minst tre-fyra år på sig att skjuta nya skott mellan varje klappning om det skall vara mödan värt att ge sig på dem igen" (Olsson).

Klappningen går till så att man från stammen kapar bort alla grenar. Kvar lämnas alltså en stam som kan vara 2-10 m hög. De bladbärande kvistarna högs av från grenarna, samlades ihop och torkades. De utgjorde vinterfoder för får och getter. Genom att träden klappades öppnades förut beskuggade ytor av ängset och vegetationen ändrade karaktär från skuggfördrande arter till ljusälskande gräs och örter. Artrikedomen ökade dessutom.

Röjning

Röjning, var liksom slåtter och bete en förutsättning för ett änges fortbestånd. Ängesmarken låg oftast på mullrika jordar vilket givit förutsättningar för en artrik lövträdsflora. Ängset är helt igenom en kulturskarpelse och förutsätter röjningar för att inte växa igen. Röjningarna utfördes så att fördelningen mellan gläntor och trädgrupper bibehölls. Arbetet samordnades ofta med klappning av träden. Markvegetationen ändrade genom de förändrade ljusförhållandena snabbt karaktär. Artantalet ökar snabbt efter röjningen för att åter minska om röjningen inte vidmakthålls

(Pettersson). När träden började växa för tätt så att kronorna tryckte på varandra, höggs de sämre träden bort. Träden gav virke för många olika ändamål på gårdarna. Hasselbestånden höggs ut antingen genom att äldre grova grenar togs bort eller genom att hela hasselbuketter höggs ner till ca 1 dm ovan marken. Efter några år hade de regenererat.

På Öland har man föryngrat hasseln genom att hugga den från ena sidan och låta den föryngra sig på den motsatta. Denna ensidiga huggning upprepades år efter år varvid hasselbestånden "vandrade" över marken och gödslade densamma med avdöda rötter (muntl E Sjögren).

Det finns många individuella skillnader i de olika ängenas skötsel, men vad som ovan skrivits vill ge huvuddragen.

Undersökningsmetodik

I många skötselplaner för naturreservat uttalas att syftet med skötseln skall vara att bevara ett stycke natur så att dess karaktär bibehålls. Tyvärr är ofta dokumentationen av utgångsläget så dålig att man inte efterhand kan avgöra om skötselåtgärderna fått avsedd verkan.

Vid planeringen av dokumentationen av Allekvia äng beslutades att någon form av fast markerade ytor skulle utgöra basen för inventeringsarbetena. Man har därvid möjligheter att efter ett antal år upprepa inventeringen och se hur bl a skötselåtgärderna slagit ut.

Under april 1980 mättes hela ängsområdet upp i ytor om 30x30 m. I varje hörn fastmarkerades en yta med en storlek av 1 m². Markeringarna gjordes med två ca 30 cm långa armeringsjärn - placerade i två diagonala hörn - som slogs ner under markytan för att inte påverka skötseln av ängset. 76 ytor markerades. Fig 1.

Vid en upprepning av undersökningen får metalledetektor användas för att lokalisera provytorna.

I valet mellan att lägga ut ett fåtal ytor och analysera dem med hjälp av

en noggrann täckningsgradskala och ett stort antal ytor analyserade med hjälp av en relativt enkel skala, har den senare metoden valts. Orsakerna är flera: a) Änget uppvisar en stor variation i vegetationen och med få ytor är det lätt att någon eller några typer inte blir representerade, b) artantalet är stort i många av ytorna - 30 arter är inte ovanligt - och svårigheterna är uppenbara att ange rätt täckningsgrad för var och en, c) olika ytor med samma vegetationstyp kan p g a tramp se mycket olika ut med helt olika mätresultat som följd, d) sist men inte minst är tidsåtgången mycket större om en noggrannare analys används.

En 3-gradig skala har använts vid vegetationsanalysen: 1) Enstaka individ 2) vanlig 3) dominerande. För att ge en viss bild av träd- och buskskiktet noterades arters förekomst inom en 5x5 meters yta med den fastmarkerade provytan i centrum.

Ängets våraspekt registrerades i maj 1980. Den slutliga registreringen gjordes i juli samma år.

P g a tidsbrist har inte mossorna analyserats tillräckligt noggrant för att resultaten skall kunna presenteras i denna rapport. Endast tre vanliga mossor har medtagits.

Områdesbeskrivningar

Område 1 (fig 1) består av en randzon i ängets norra och östra del ut mot den omgivande åkermarken. In mot ängten gränsar området mot de hävdade delarna. Träd- och buskskikten har inte varit föremål för röjningar utan lämnats att klara sig själva. Området utgör en behövlig buffertzon för gödsel- och bekämpningsmedel från de omkringliggande åkrarna.

Trädskiktet består av ask, alm, ek och enstaka björkar. Buskskiktet - som här och där är mycket tätt - består av hassel, skottbuketter av ask, dessutom av ek, alm och slån. I fältskiktet återfinns ett stort antal ruderalväxter som invandrat från åkerrenarna, tillika med ängsarter. Området är genom sin närhet till åkermarken så påverkad att det inte har någon typisk ängsvegetation. Av den orsaken har inte några provytor lagts i området.

Område 2 (fig 1) utgör den största delen av det i dag hävdade ängset. Ängslandskapet är till sin karaktär mosaikartat med ljusa, solbelysta partier och skuggiga delar nära hasselbuketter och träd. Trädskiktet domineras av ek som fått växa relativt fritt och därvid blivit vidkroniga. Dessutom förekommer ask, alm, oxel, vildapel, björk och rönn. I den östra delen av området har ett flertal askar klappats. Våraspekten är som i de flesta ängen den mest anslående tiden, innan det ofta täta lövverket hindrar sol-
ljuset att tränga ner till marken. Blåsipporna lyser intensivt runt hasselbuketterna och mellan dessa breder vitsippsmattorna ut sig och färgar fläckvis marken vit. Svalörten är en annan av vårens dominerande örter. Dessutom förekommer vårfrylet här och där.

Ett stort antal örter förekommer inom området, med i huvudsak sin blomning förlagd till försommaren t ex humleblomster, skogsfibbla, gökärt, gulvial, svartkämpar, blodrot, brunört, smörblomma, ängsvädd, maskros. Bland graminiderna är vårbrodd, backskafting, hundäxing tillsammans med skogsstarr de mest förekommande.

Område 3 (fig 1) har förblivit oröjt och är helt igenvuxet. Trädskiktet samdomineras av ek och vårtbjörk. Vanliga arter är dessutom ask, alm och vildapel. Bland buskarna märks hassel, skogskornell och nyponros. Artantalet i fältskiktet är starkt reducerat p g a de dåliga ljusförhållandena efter lövsprickningen. Det har medverkat till att blåsippan här har sin största förekomst inom reservatet och färgar på våren marken i blått. Vitsippa är även mycket vanlig tillsammans med ramlök.

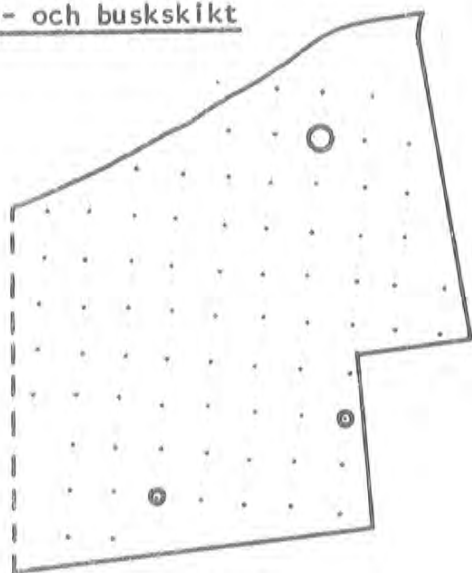
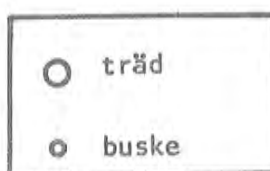
Område 4 (fig 1). Trädskiktet domineras av ett glest och gammalt ekbestånd med inslag av ask. Hasseln dominerar buskskiktet och rundhagtorn och vildapel är vanliga. Även i detta område utgör våraspekten den mest anslående synen. Området har inte röjts på mycket länge och är statt i igenväxning. Ramlök, blåsippa och vitsippa dominerar fältskiktet. För övrigt förekommer svalört, vårlök och majsmörblomma. Sommaraspekten domineras helt av midsommarblomster. Ängsfloran kan endast göra sig gällande i de mer ljusöppna partierna t ex utefter stigarna som löper genom området.

Område 5 (fig 1) utgörs av de stora "braidräum" som möter besökarna vid inträdandet i ängset. Det är ett mycket populärt tillhåll för visbyborna från den tidiga våren och genom hela vegetationsperioden. Av den anledningen ges inte vegetationen några möjligheter att få sitt "normala" utseende. Vegetationen är kortsnaggad. De arter som är anpassade till vegetativ förökning, krypande växtsätt eller marknära bladrosetter är gynnade på bekostnad av mer slitagekänsliga arter. I det norra "braidräumet" är slitaget avsevärt mycket mindre och här ges örterna och gräsen möjligheter att utveckla sig fritt. Den nordvästra delen av undersökningsområdet är något torrare än de övriga delarna. Här växer bl a solvända, blodnäva och krissla. Ängesfloran är inom detta område mycket rik och innefattar ett stort antal arter som även växer i de öppna partierna i område 2.

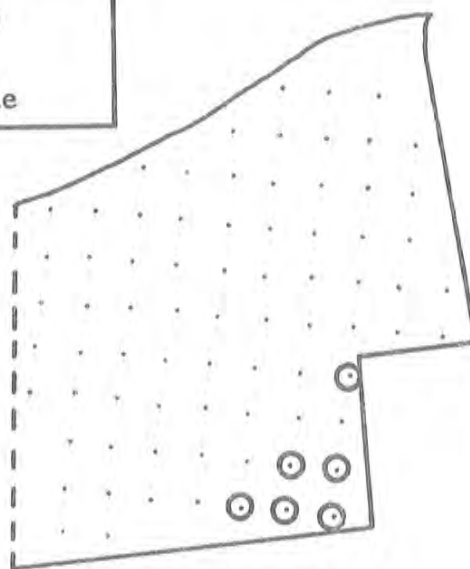
Område 6 (fig 1). Trädsiktet domineras av ett glest och gammalt ekbestånd med inslag av alm. Vildapel dominerar busksiktet, dessutom förekommer ask och i brynen stora buskage av slån. Området karaktäriseras av det stora inslaget buskar och som inom de övriga oröjda områdena dominerar vårfloran.

Område 7 (fig 1) utgörs av ett litet kärr i den södra delen av område 2 med en helt avvikande vegetation. Dominerande arter är hundstarr och blåstarr, dessutom är topplösa vanlig i området.

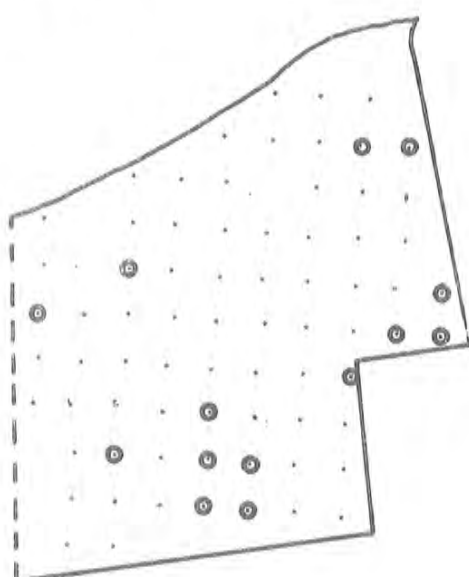
Träd- och buskskikt

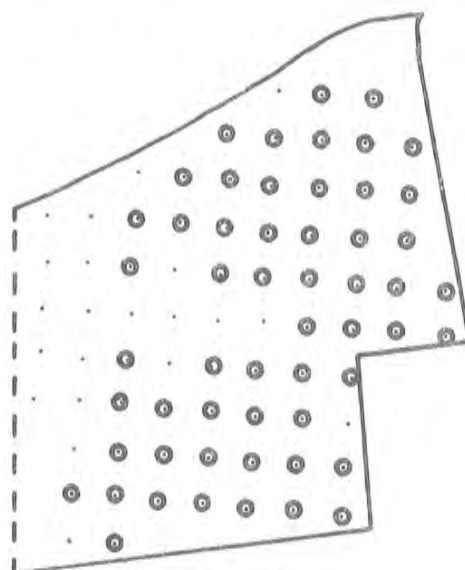
Betula pubescens
glasbjörk

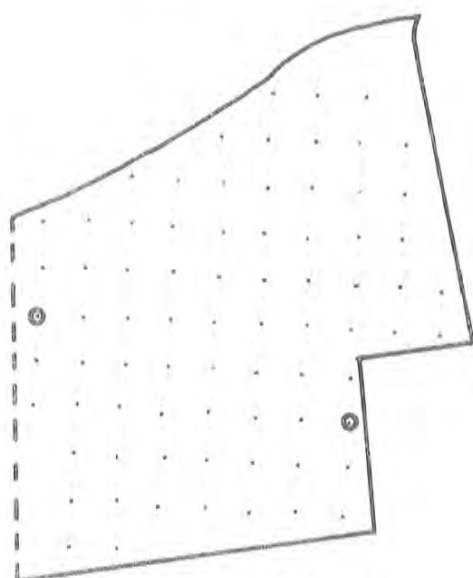
Betula verrucosa
vårtbjörk

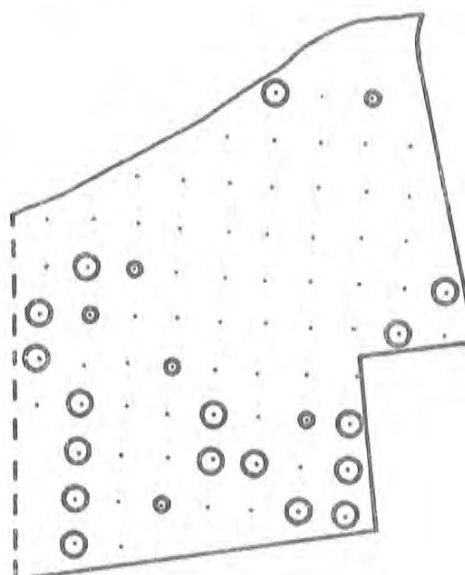
Cornus sanguinea
skogskornell

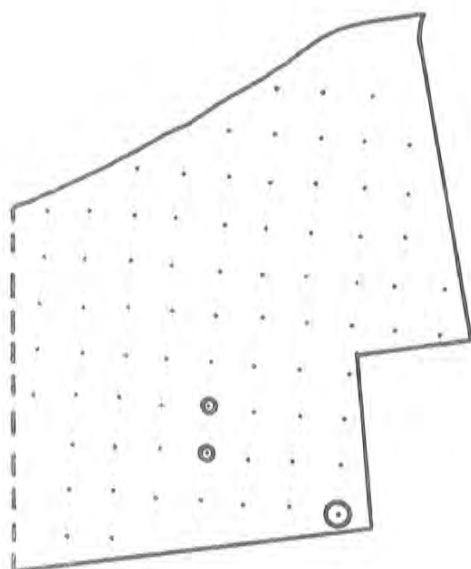
Corylus avellana
hassel

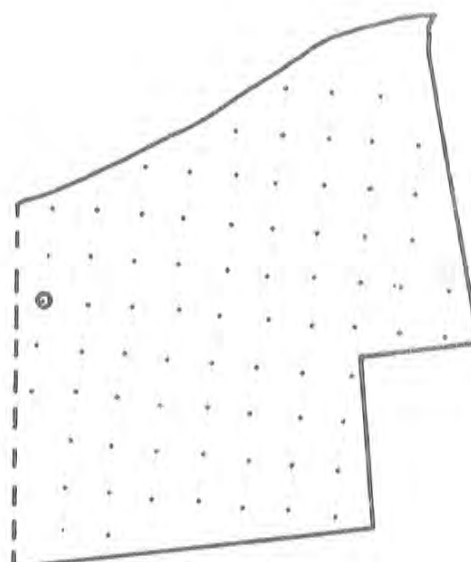
Juniperus communis
en

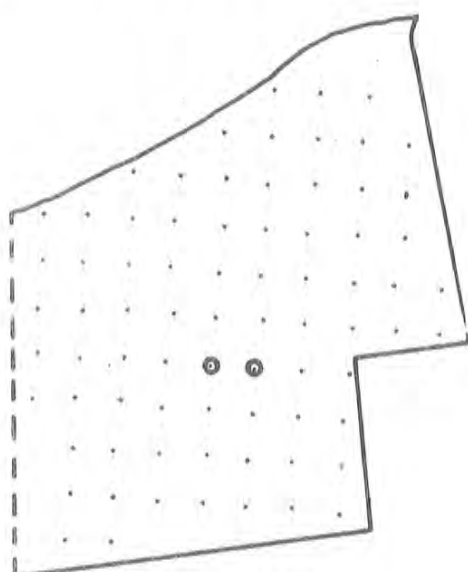
Malus silvestris
vildapel

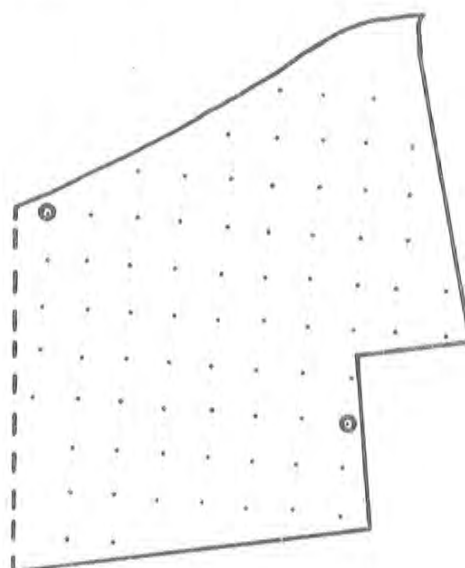
Populus tremula
asp

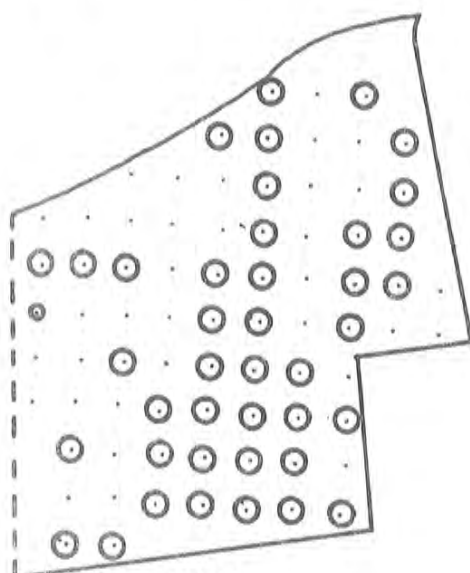
Prunus spinosa
slån

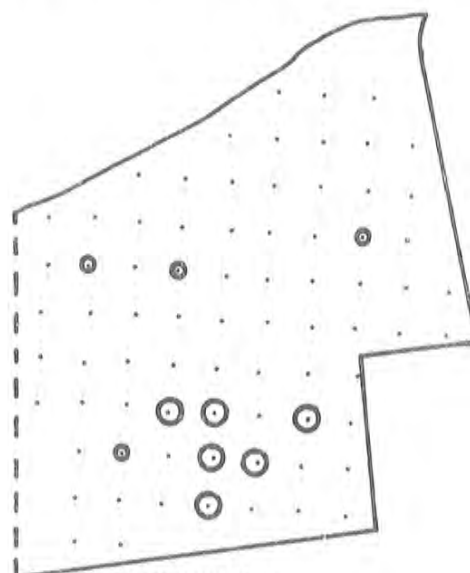
Rhamnus cathartica
getapel

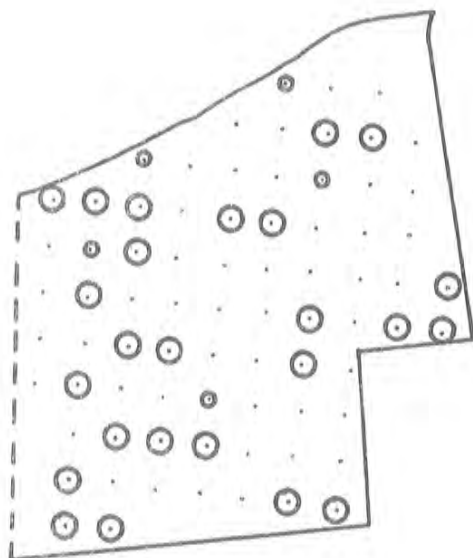
Rosa dumalis
nyponros

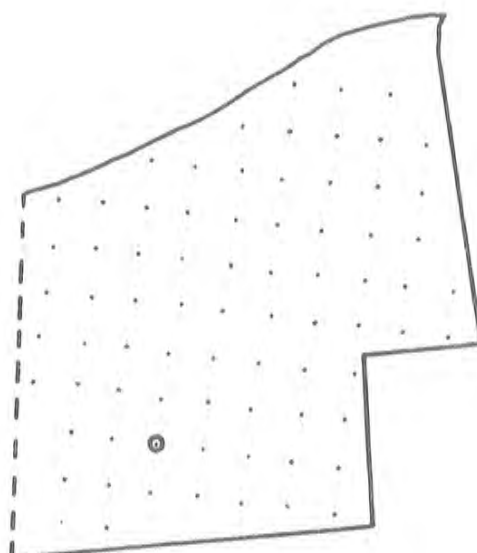
Quercus robur
ek

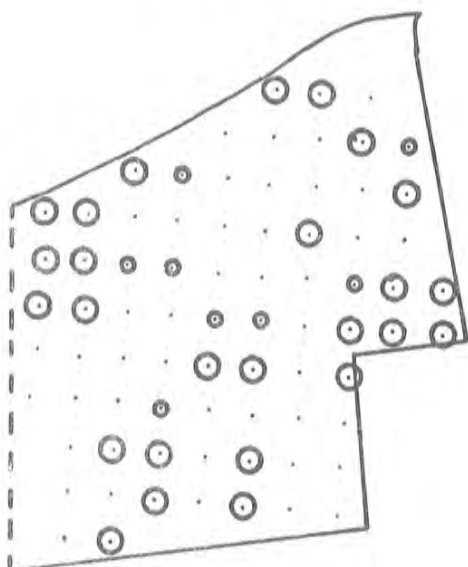
Sorbus aucuparia
rönn

Ulmus carpinifolia
alm

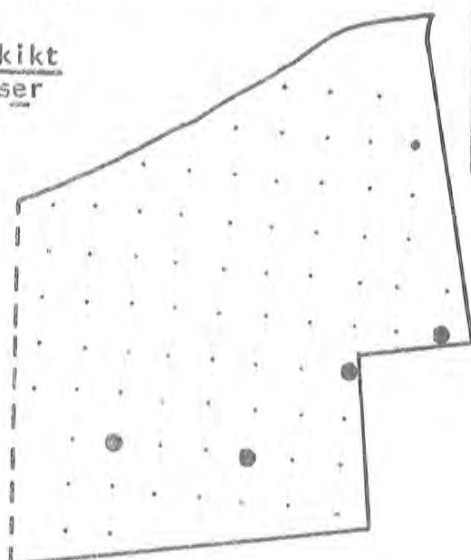
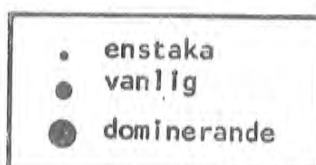

Viburnum opulus
skogsolvon

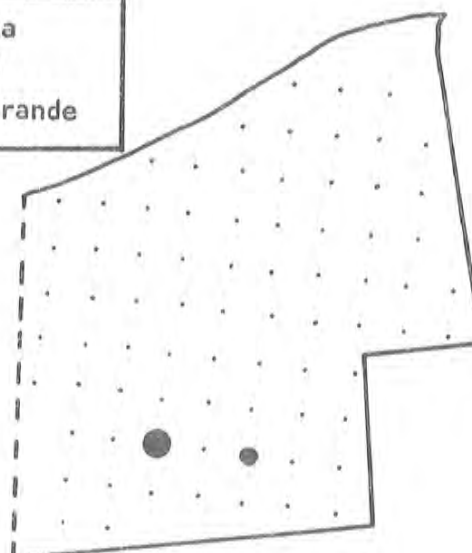

Fraxinus excelsior
ask

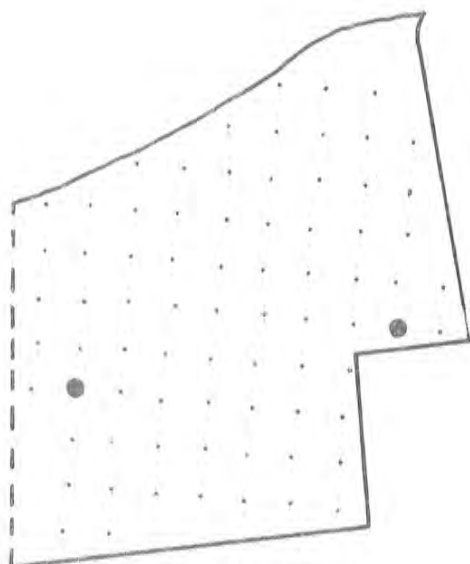
Fältskikt
lignoser

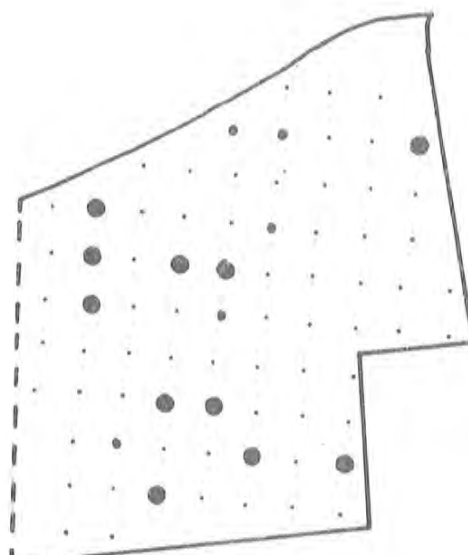
Cocnus sanguinea
skogskornell

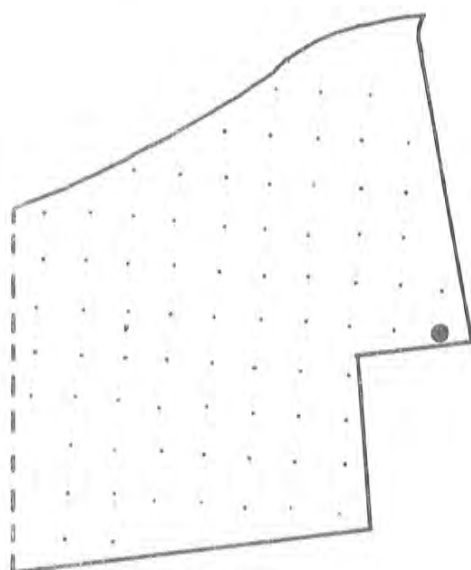
Corylus avellana
hassel

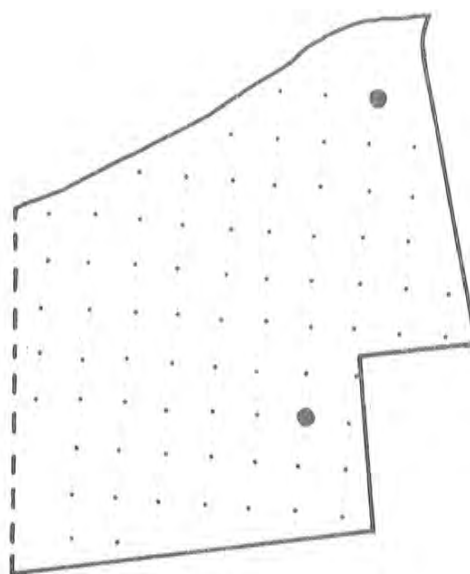
Crataegus laevigata
rundhagtorn

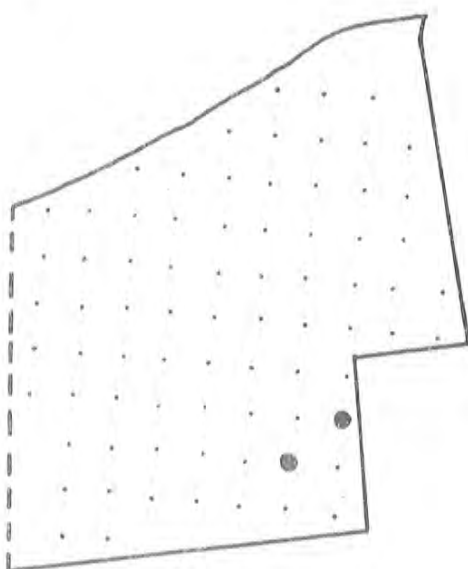
Fraxinus excelsior
ask

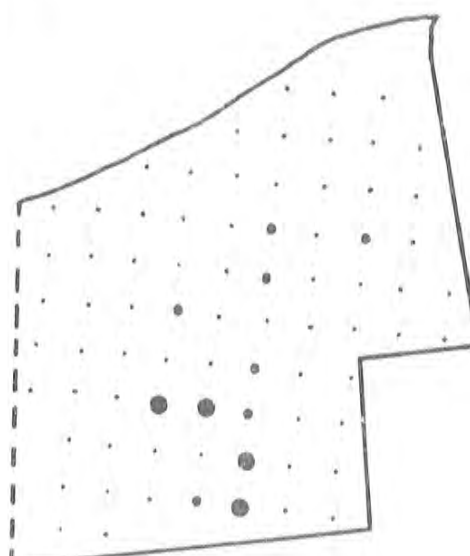
Malus silvestris
vildapel

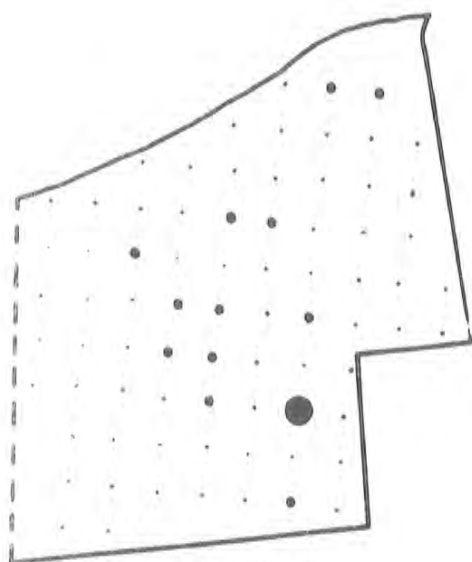
Populus tremula
asp

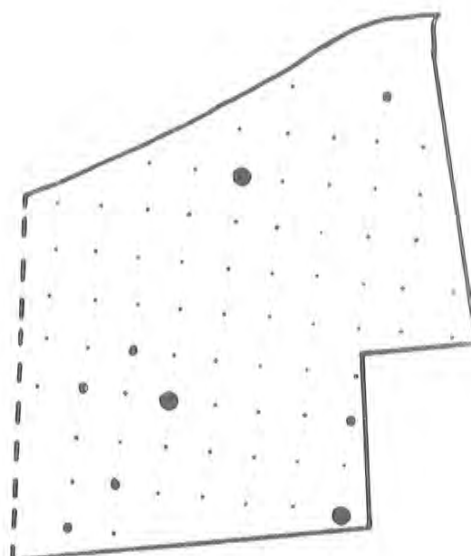
Prunus spinosa
slån

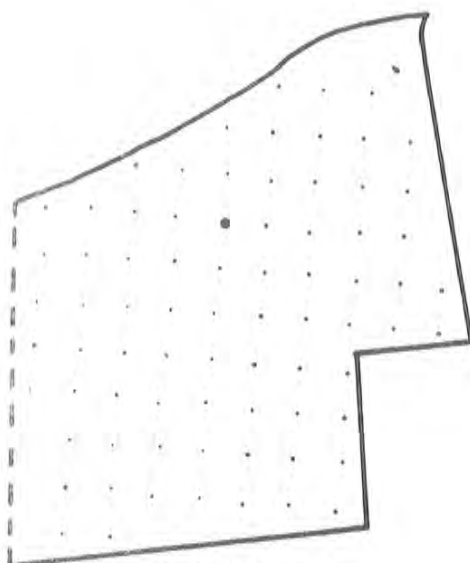
Quercus robur
ek

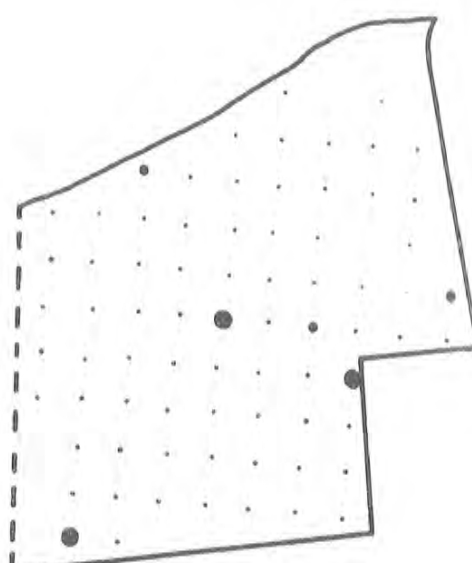
Rhamnus catharticus
getapel

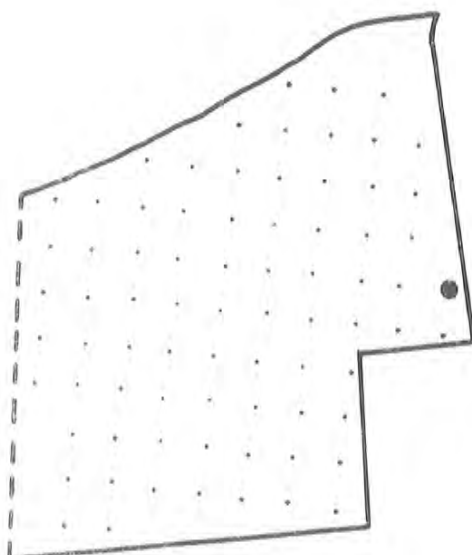
Rosa sp.

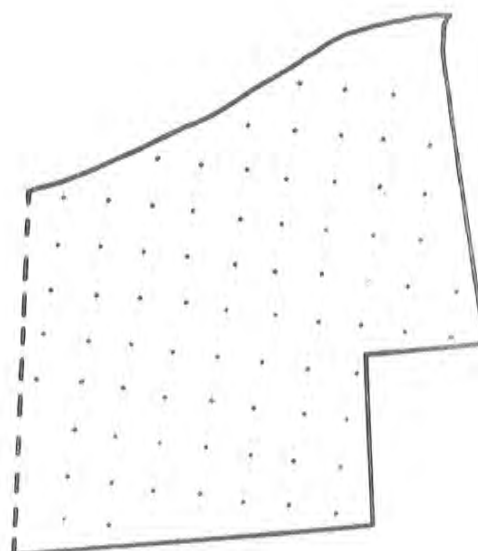
Sorbus aucuparia
rönn

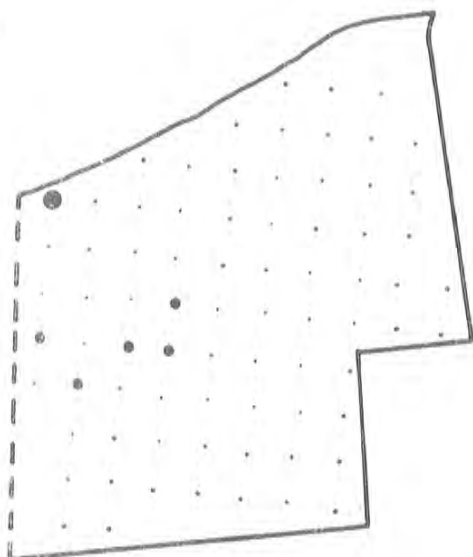

Ulmus carpinifolia
alm

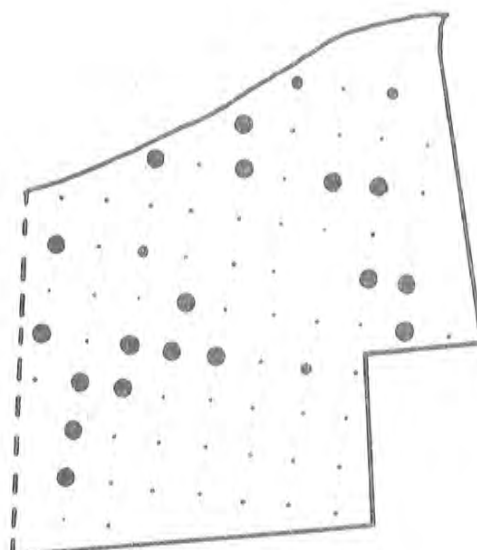

Viburnum opulus
skogsolvon

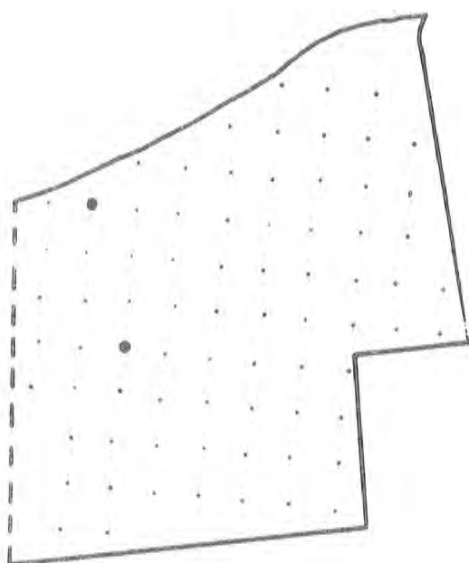

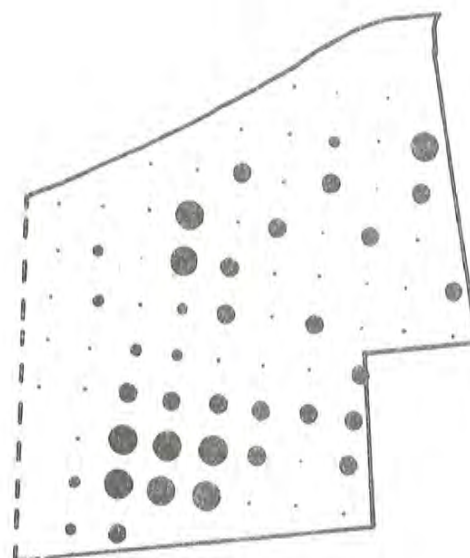
Achillea millefolium
rötleka

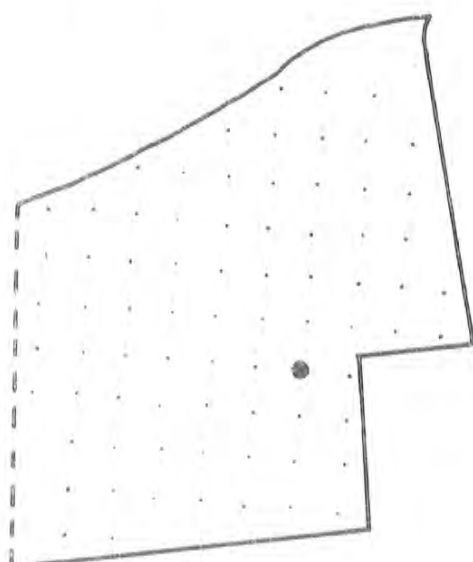
Alchemilla glaucescens
samhetsdagdkåpa

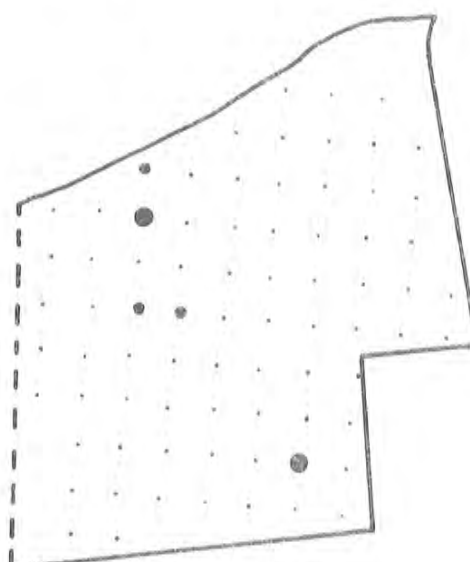
Allium scoradoprasum
gräslök

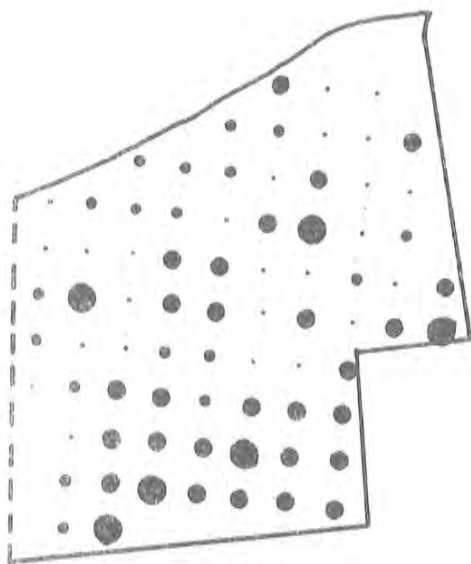
Allium ursinum
ramslök

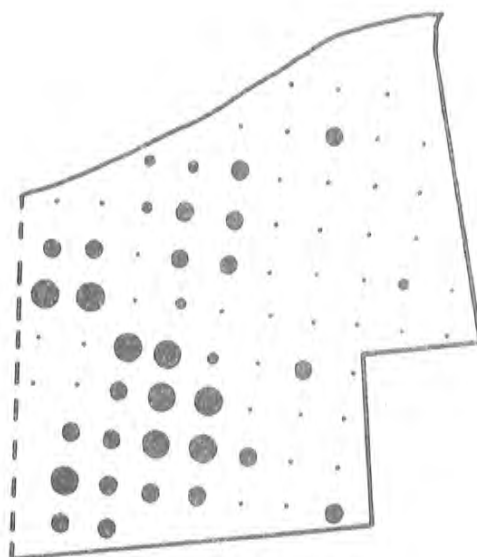
Actea spicata
trolldruva

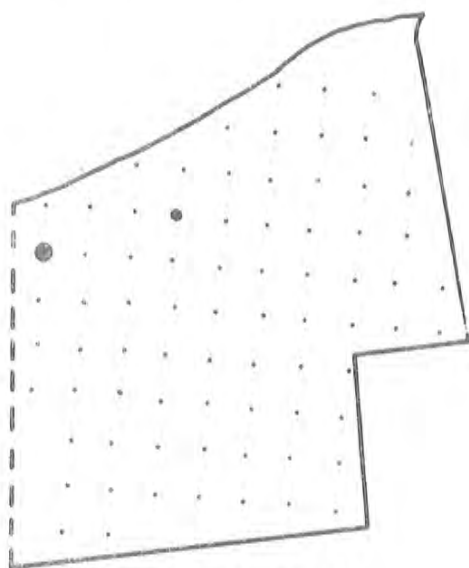
Agrimonia eupatoria
småborre

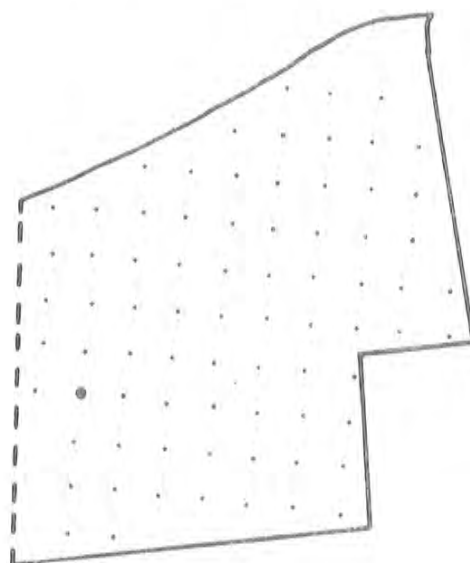
Anemone hepatica
blåsippa

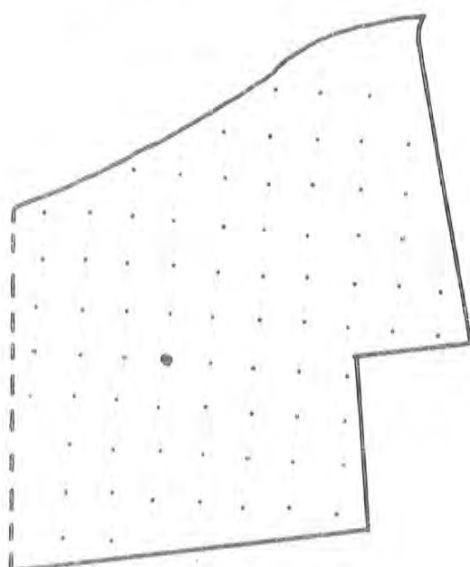
Anemone nemorosa
vitsippa (ofullst.)

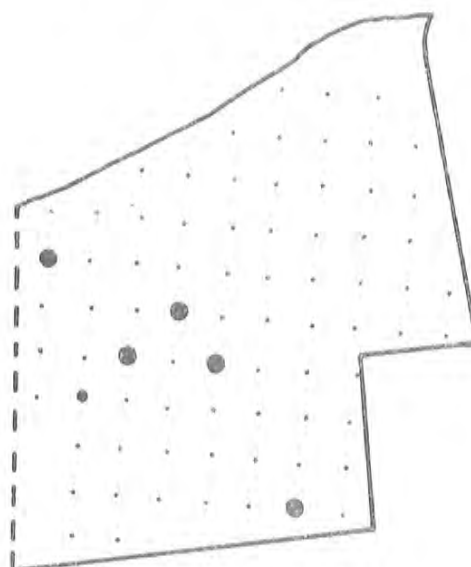
Anthriscus sylvestris
hundloka

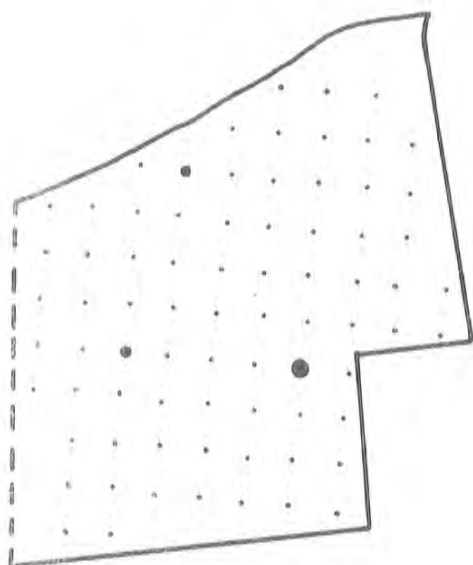
Arabis hirsula
lundtrav

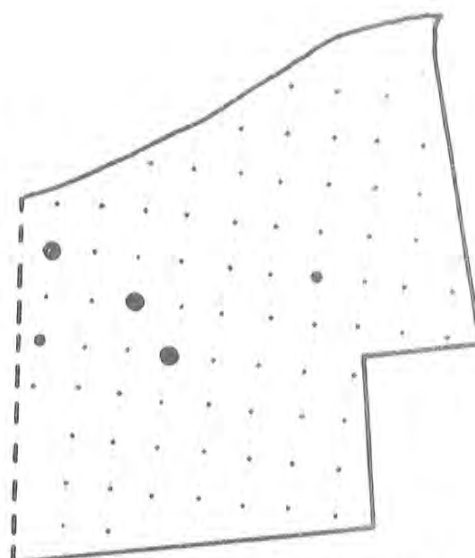
Bellis perennis
bellis

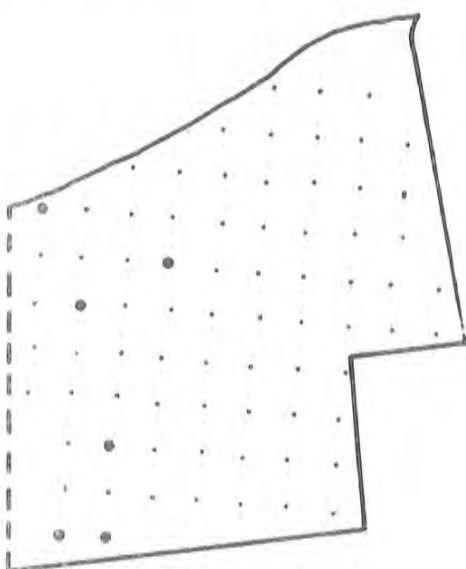
Campanula persicifolia
blåklocka

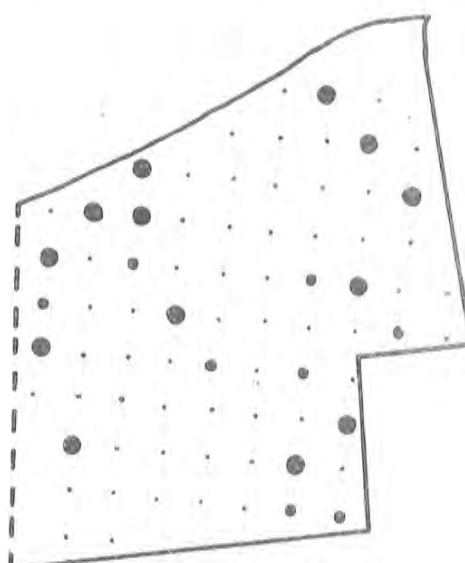
Cirsium arvense
åkertistel

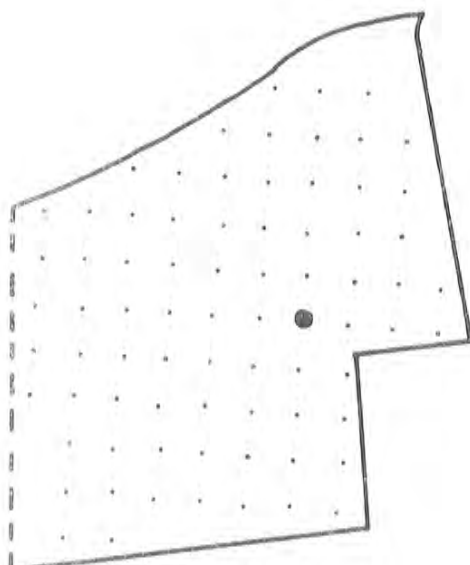
Chrysanthemum leucanthemum
prästkraige

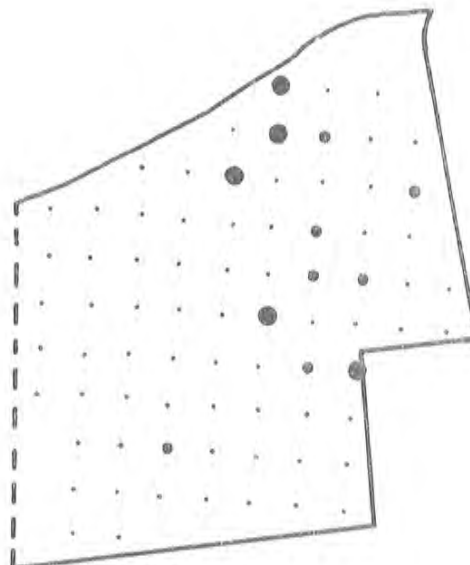
Corydalis intermedia
smånunneört

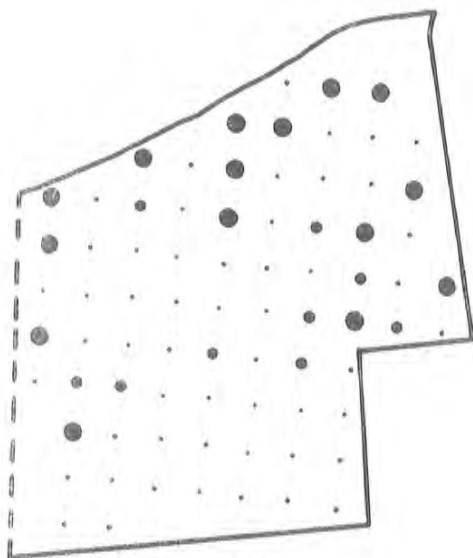
Filipendula vulgaris
brudbröd

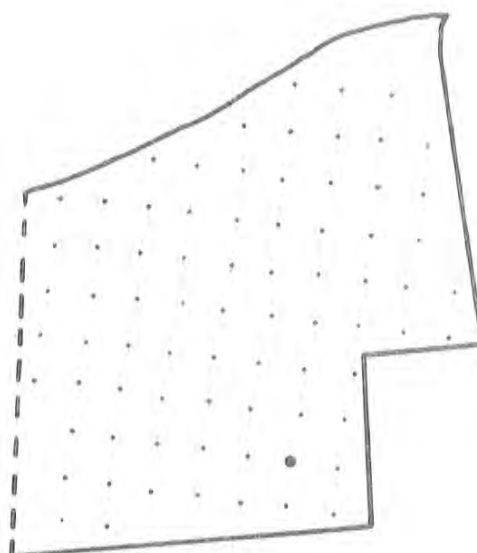
Convallaria majalis
liljekonvalj

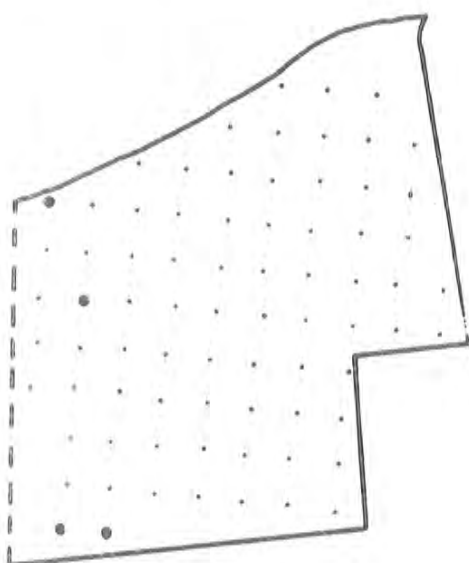
Filipendula ulmaria
älggräs

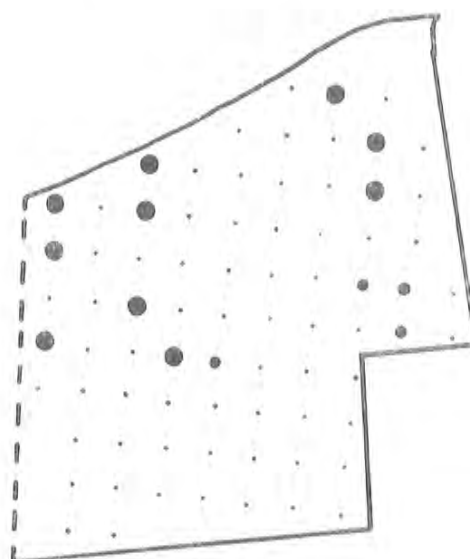
Fragaria vesca
smultron

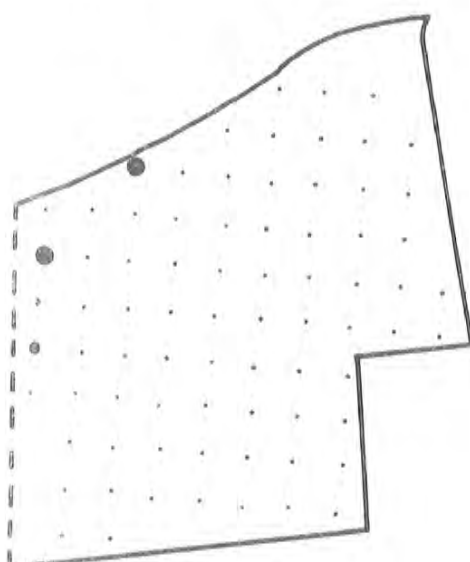
Fragaria viride
backsmultron

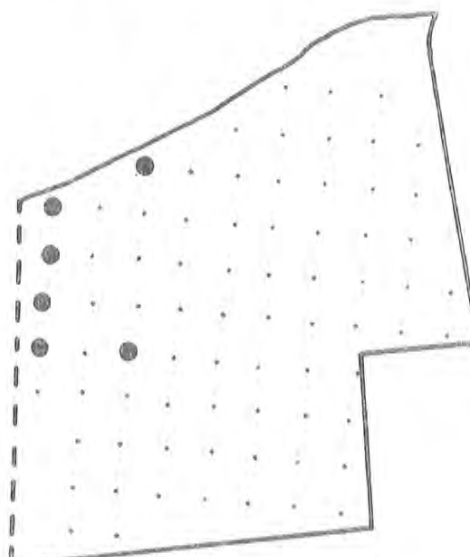
Gagea lutea
vårlök

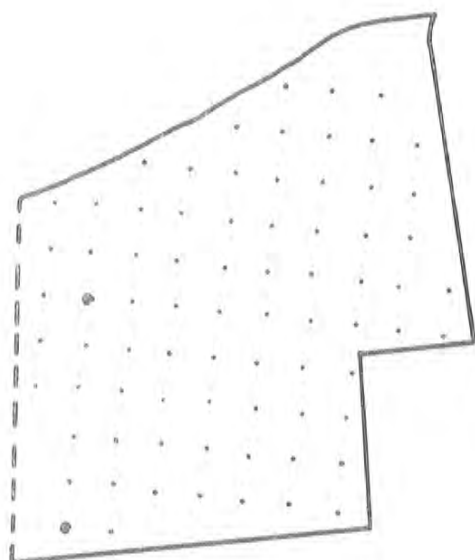
Galium boreale
vitmåra

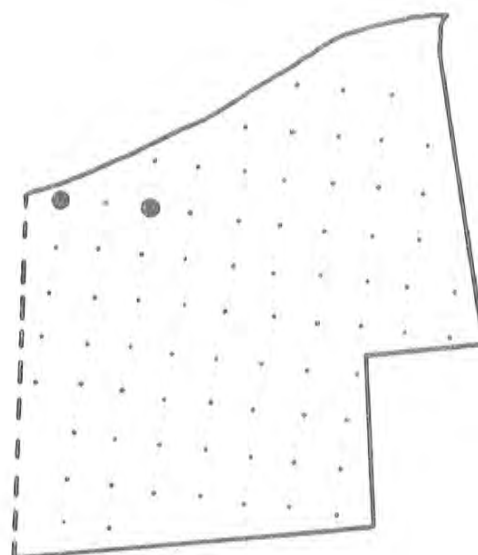
Galium triandrum
färgmåra

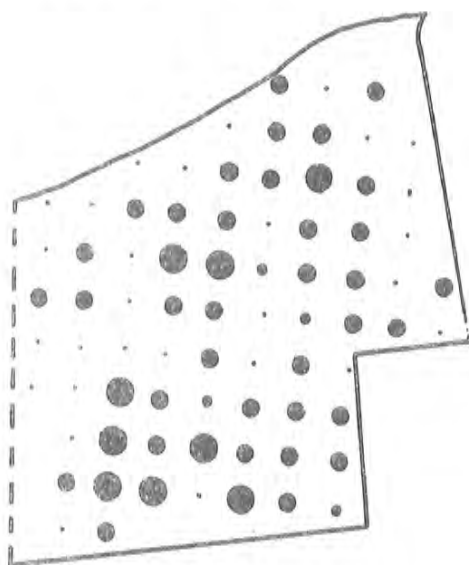
Galium verum
gulmåra

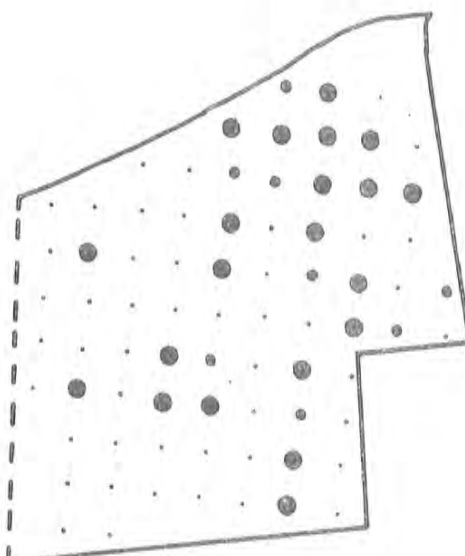
Galium uliginosum
sumpmåra

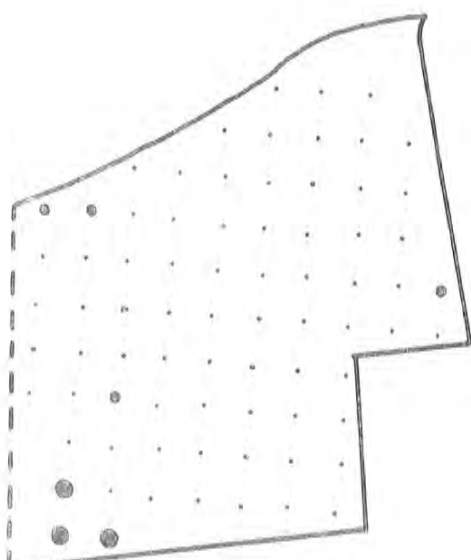
Geranium sanguinum
blodnäva

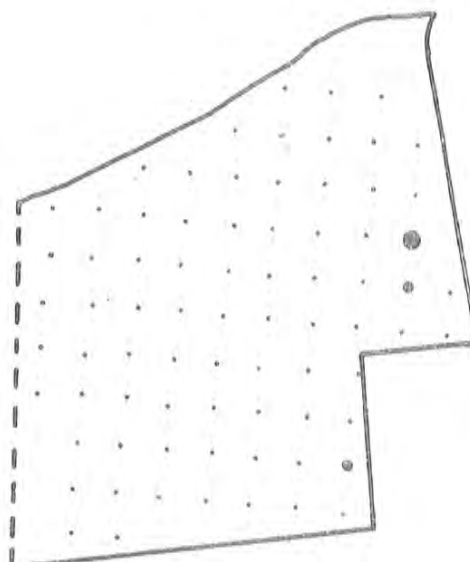
Geranium silvaticum
midsommarblomster

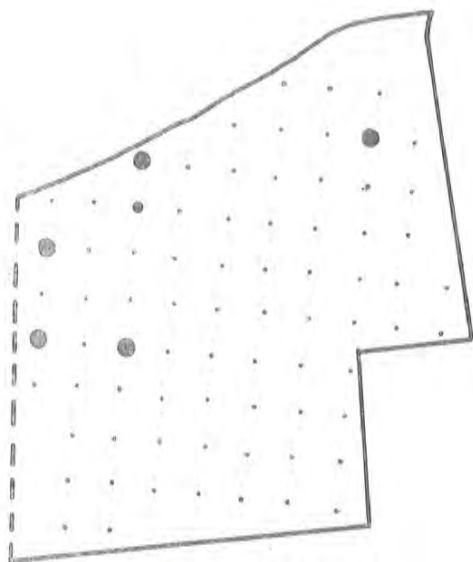
Geum rivale
humleblomster

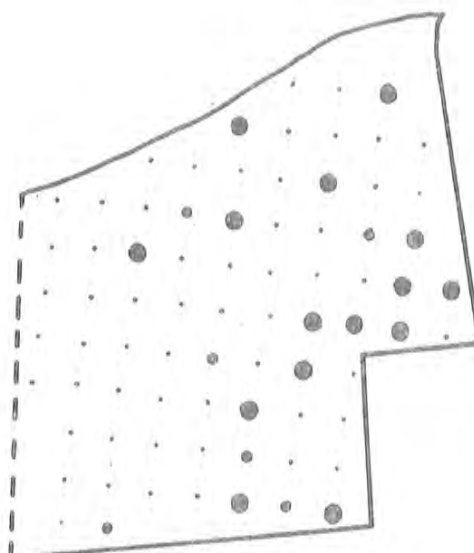
Geum urbanum
nejlikrot

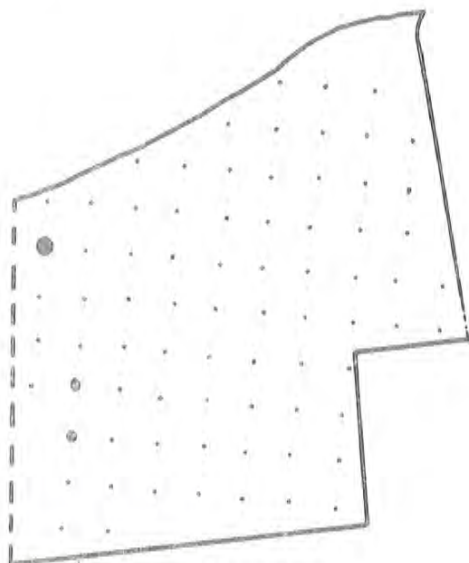
Epipactis helleborine
skogsknipprot

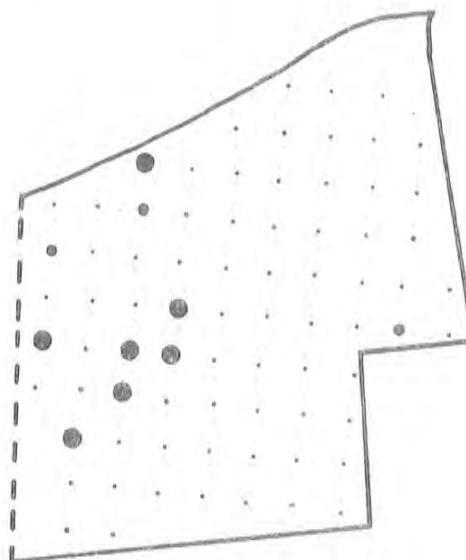
Helianthemum vulgare
solvända

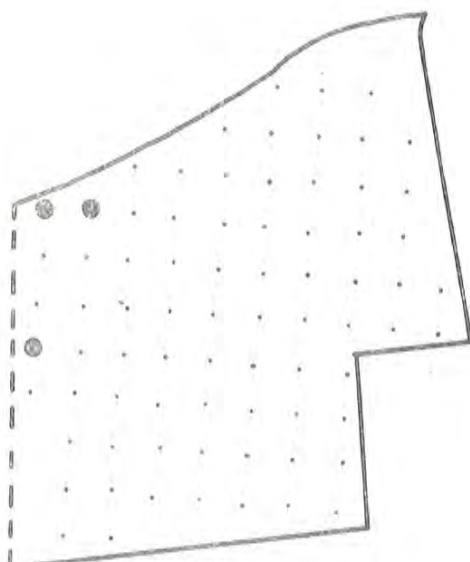
Hieracium silvaticum
skogsfibbla

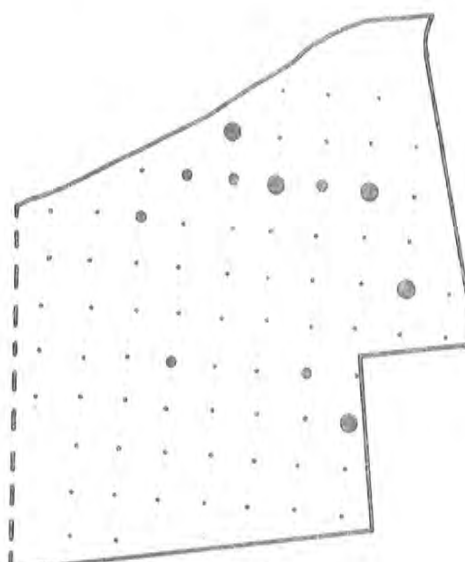
Hypericum perforatum
äkta johannesört

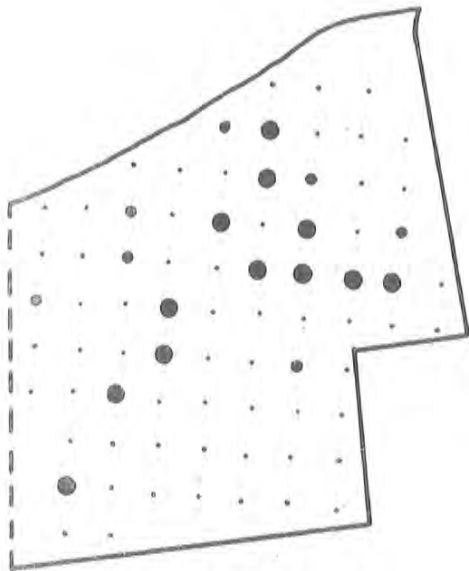
Hypochaeris maculata
slätterfibbla

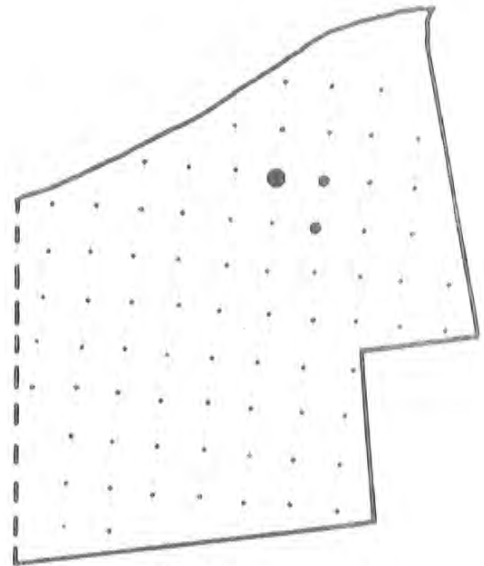
Inula salicina
krissla

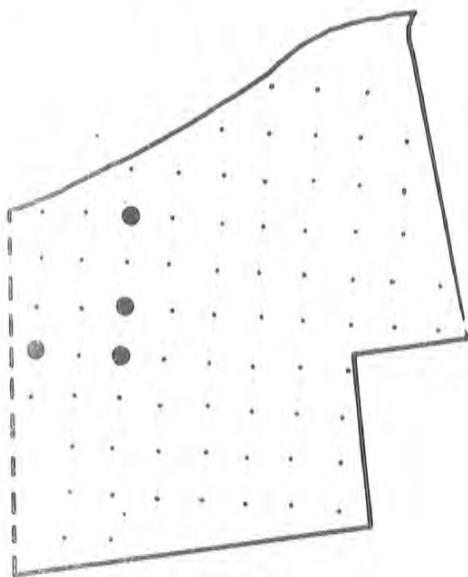
Lathyrus montanus
gökärt

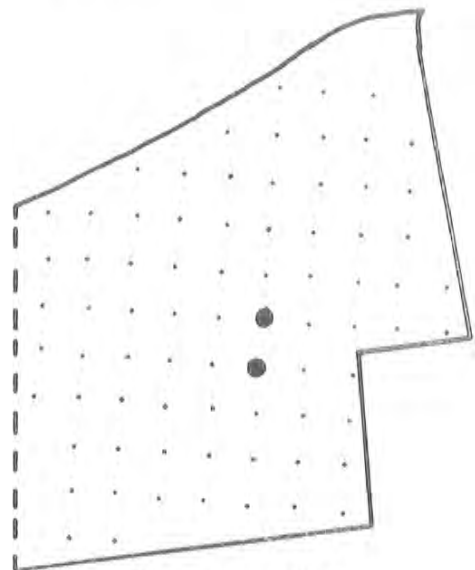
Lathyrus pratensis
gulvial

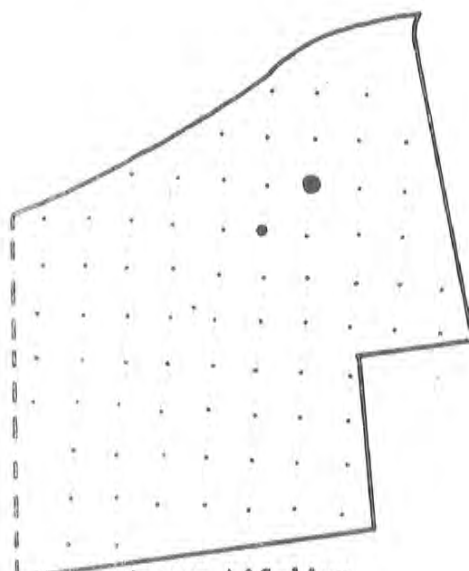
Listera ovata
tvåblad

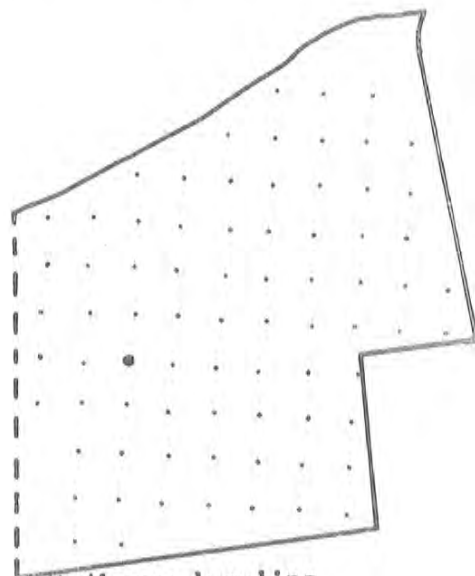
Lotus corniculatus
karingtand

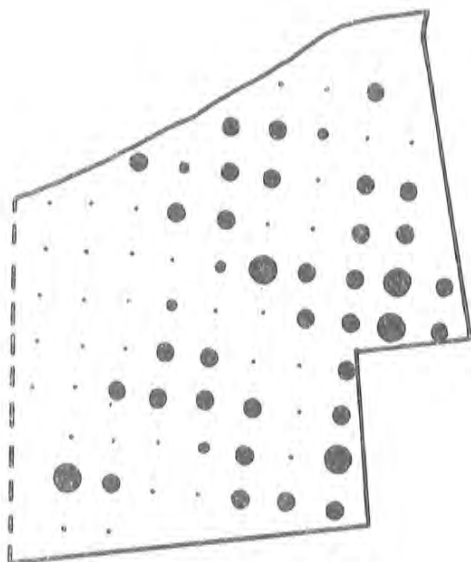
Lysimachia myrsiflora
topplösa

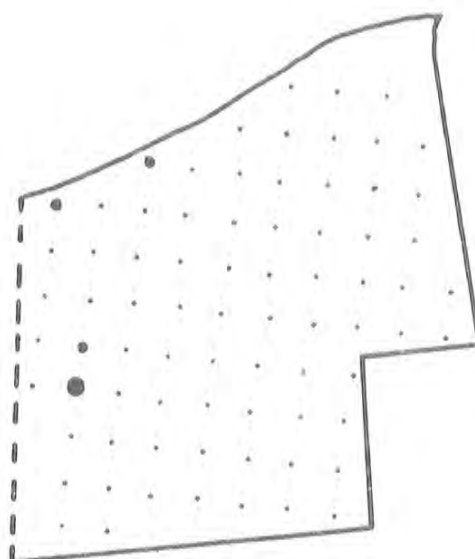
Malanthemum bifolium
ekorrbär

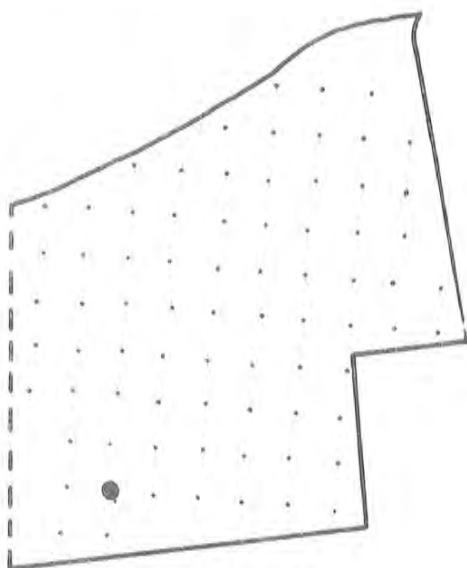
Medicago lupulina
humleluzern

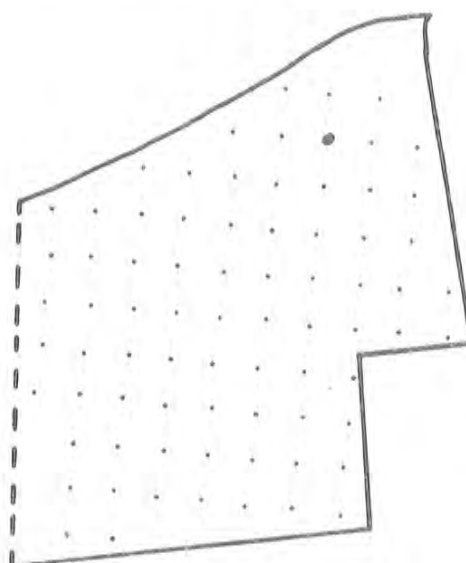
Melampyrum pratense
ängskovall

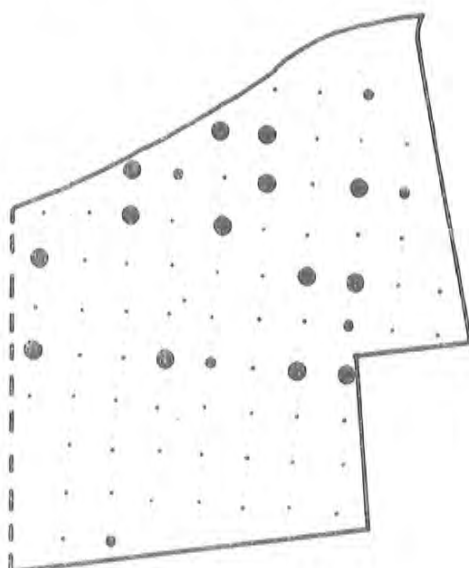
Orchis mascula
Sankt Pers nycklar

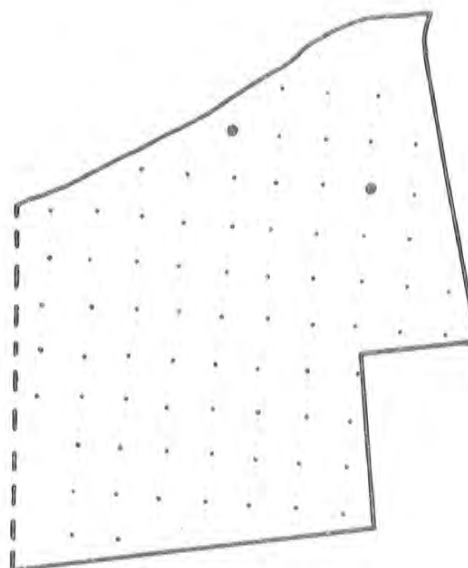
Leonthodon autumnalis
höstfibbla

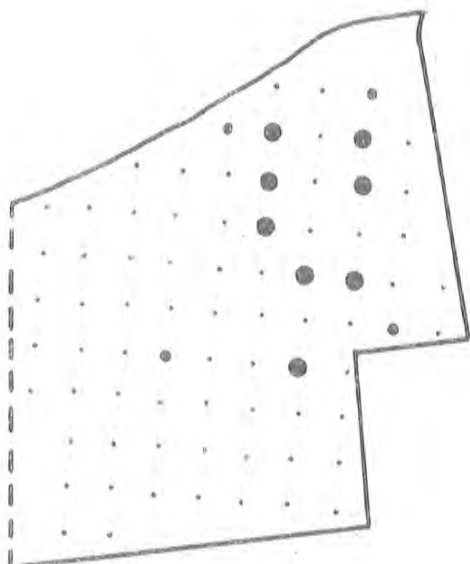
Paris quadrifolia
ormbär

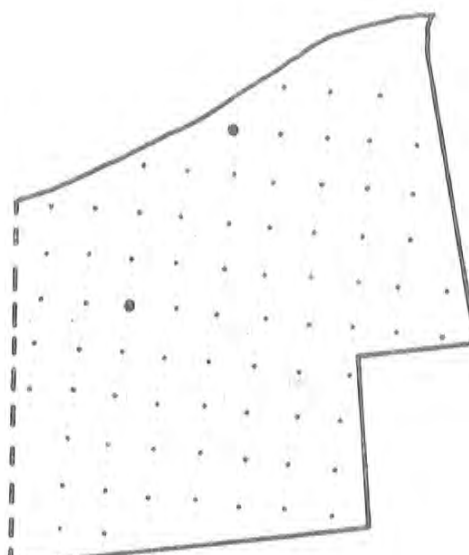
Plantago lanceolata
svartkämpar

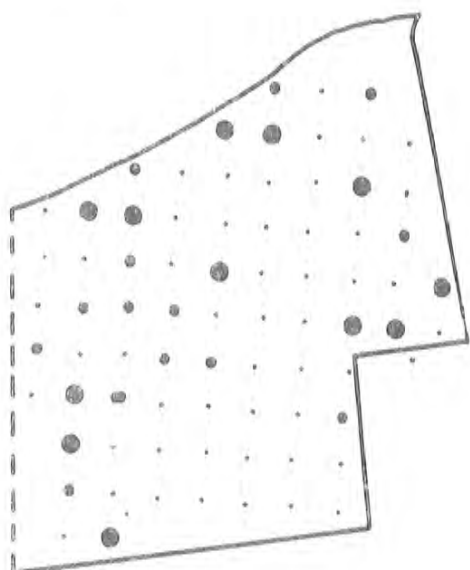
Polygala vulgaris
jungfrulin

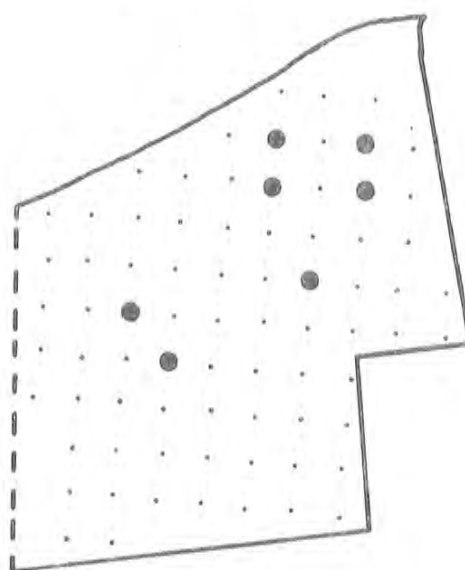
Potentilla erecta
blodrot

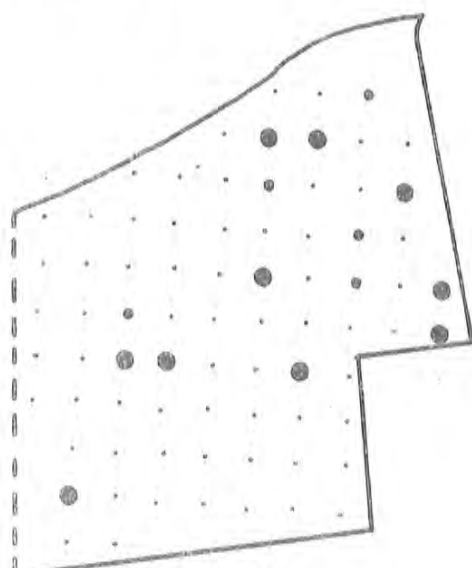
Potentilla reptans
revfingerört

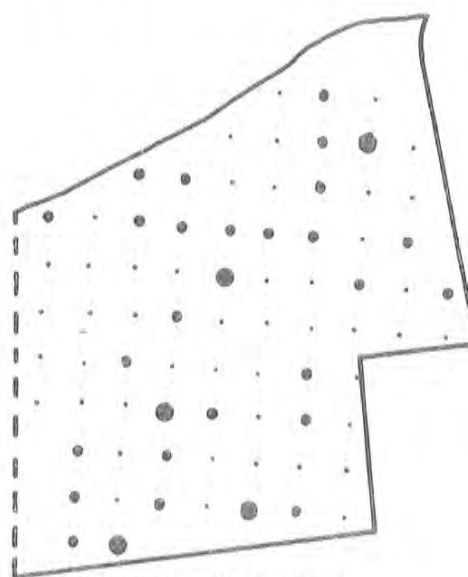
Primula veris
gulviva

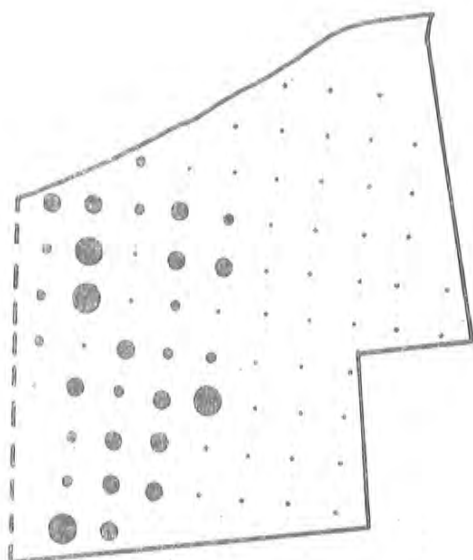
Prunella vulgaris
brunört

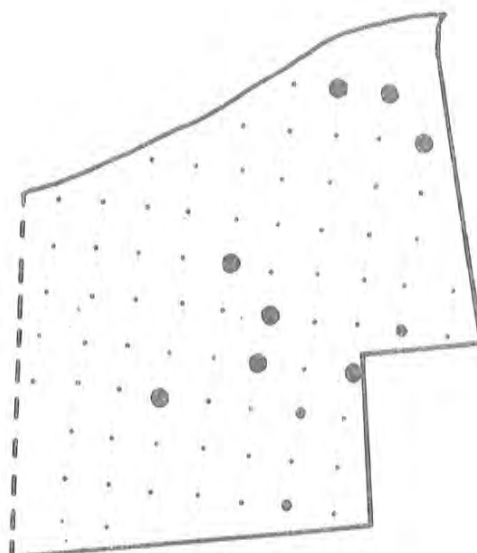
Ranunculus acris
smörblomma

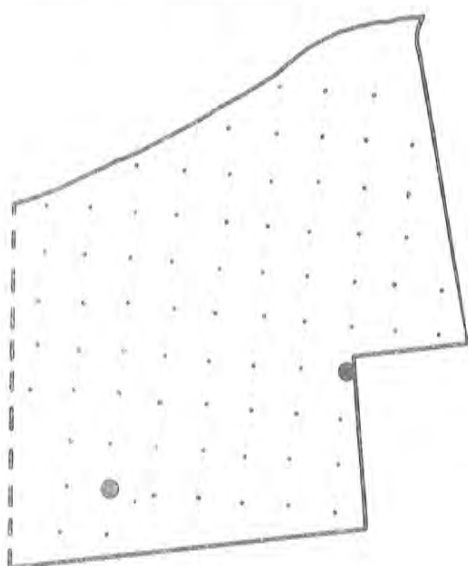
Ranunculus auricomus
majsmörblomma

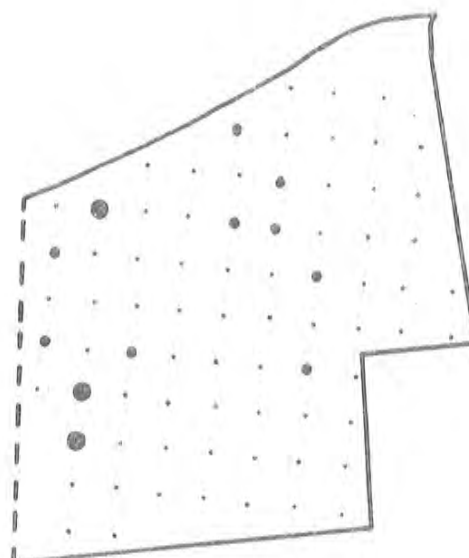
Ranunculus ficaria
svalört (ofullst.)

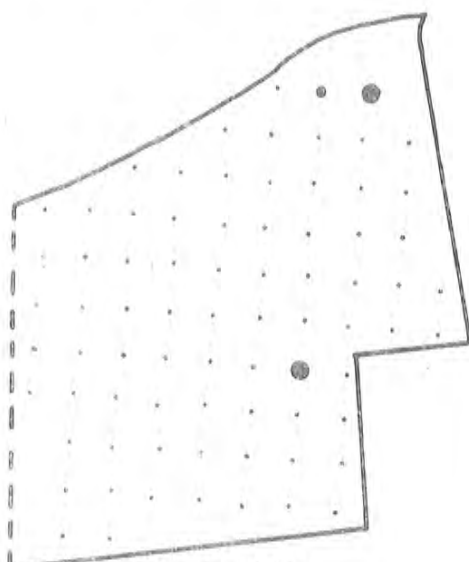
Rubus caesius
blåhallon

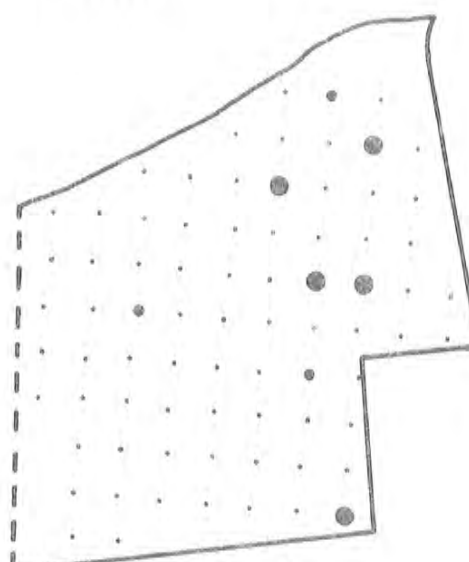
Rubus saxatilis
stenbär

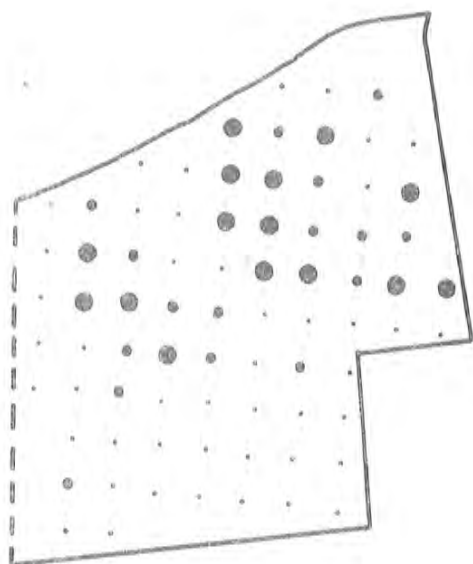
Rumex acetosa
ängssyra

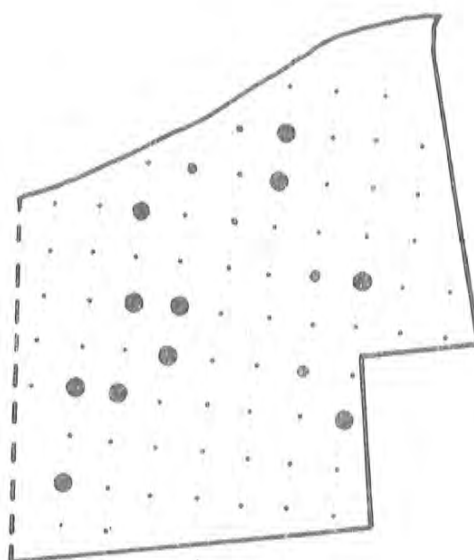
Scorzonera humilis
svinrot

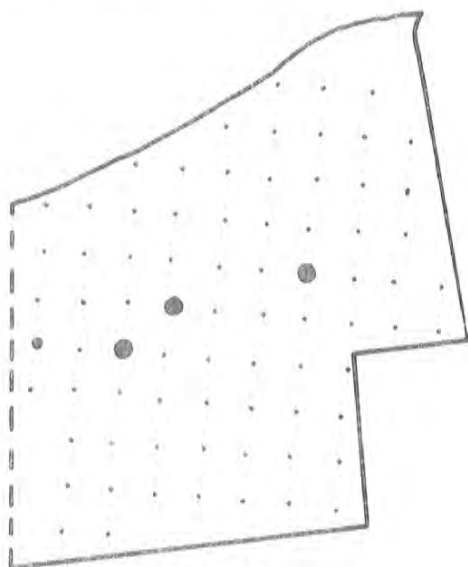
Succisa pratensis
ängsvädd

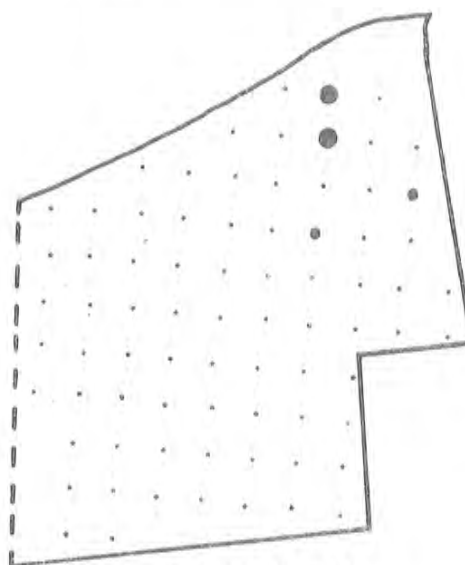
Taraxacum vulgare
maskros

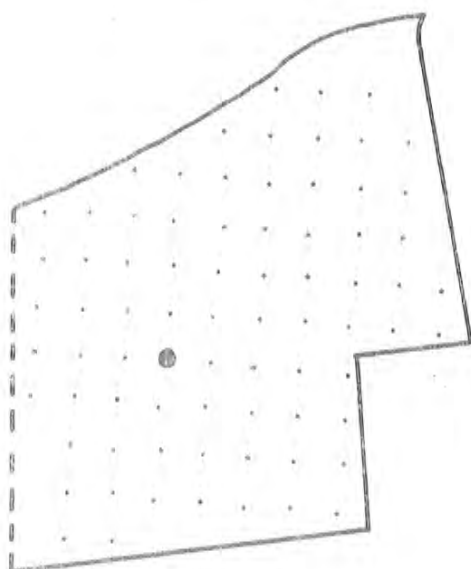
Trifolium pratense
rödklöver

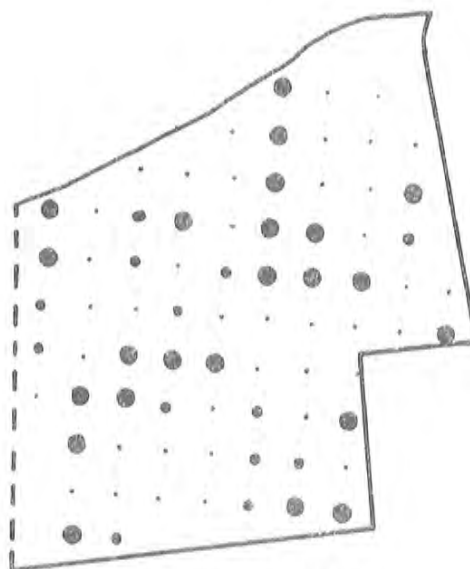
Trifolium repens
vitklöver

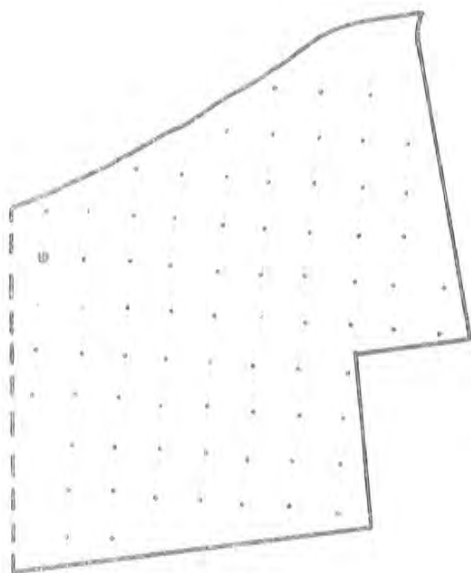
Valleriana officinalis
läkevänderot

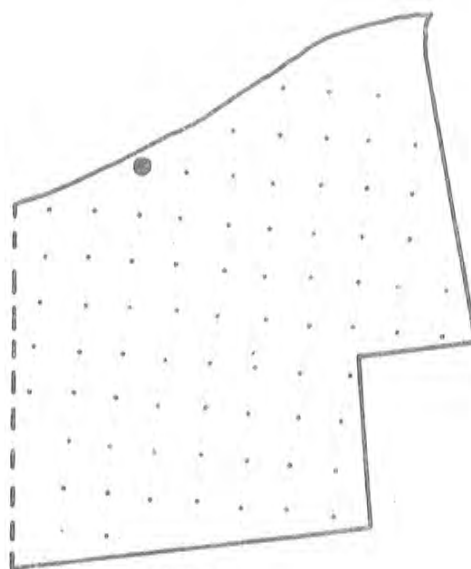
Trifolium medium
skogsklöver

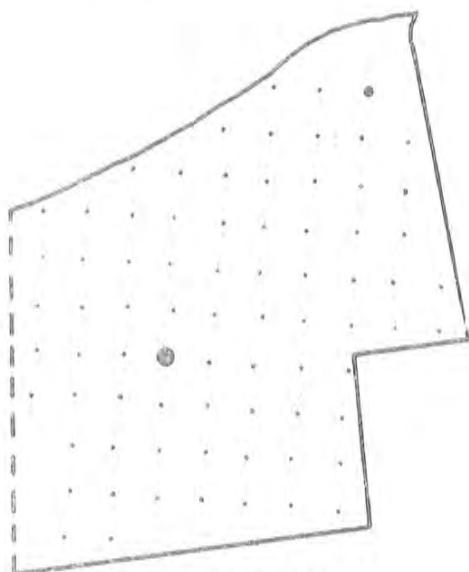
Veronica chamaedrys
te-veronika

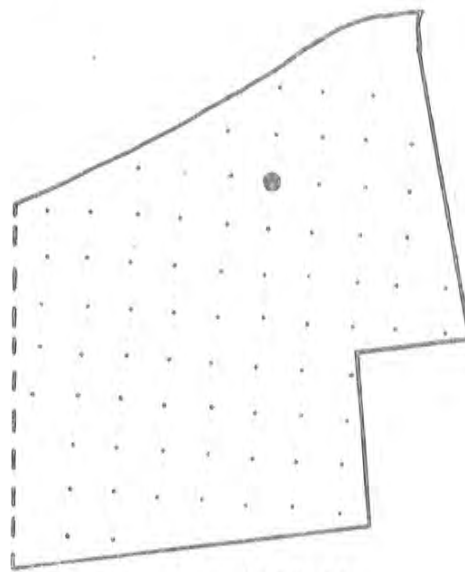
Veronica spicata
axveronika

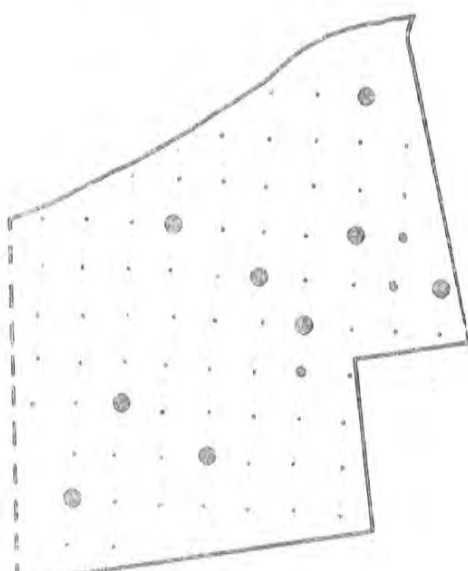
Vicia cracca
kråkvicker

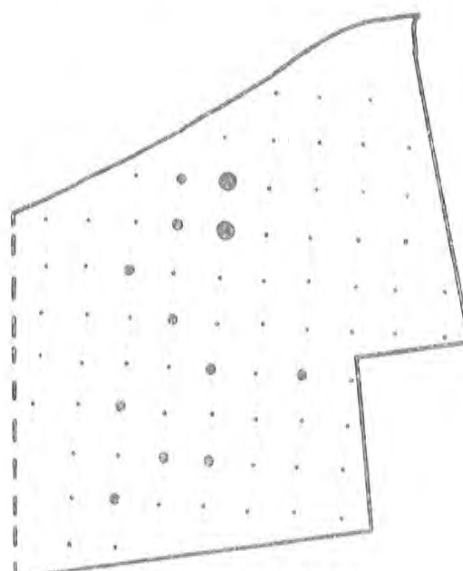
Veronica officinalis
ärenpris

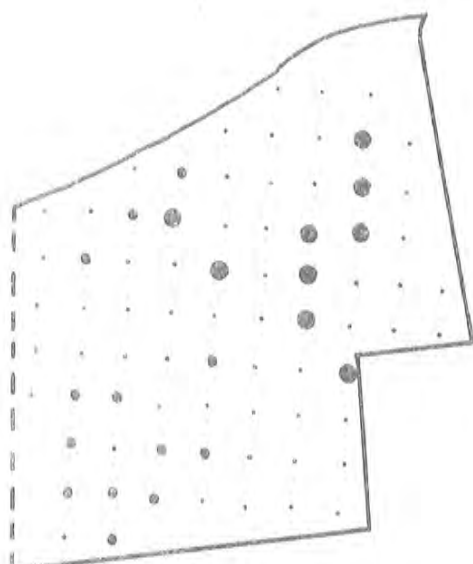
Veronica serpyllifolia
majveronika

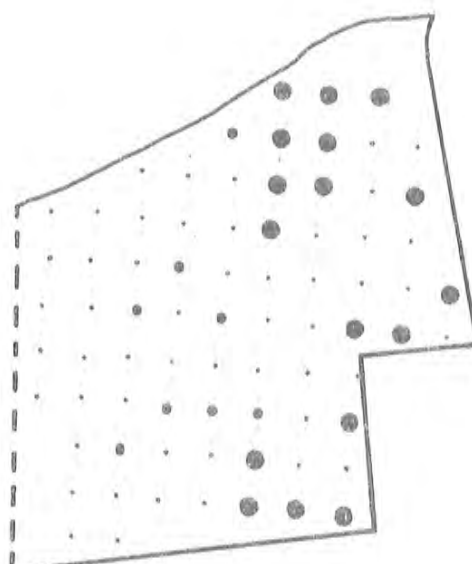
Vicia sepium
hackvicker

Viola reichenbachiana
lundviol (ofullst.)

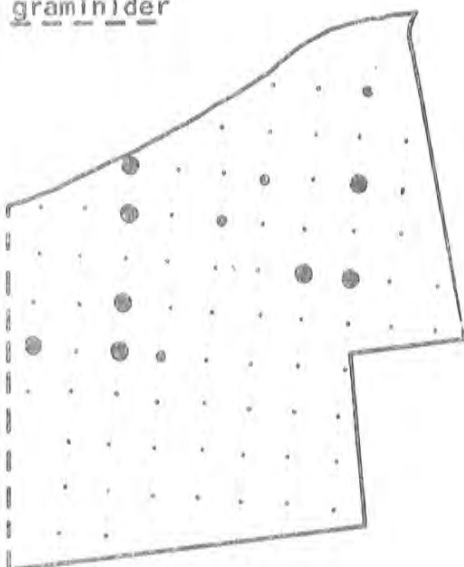

Viola riviniana
skogsviol (ofullst.)

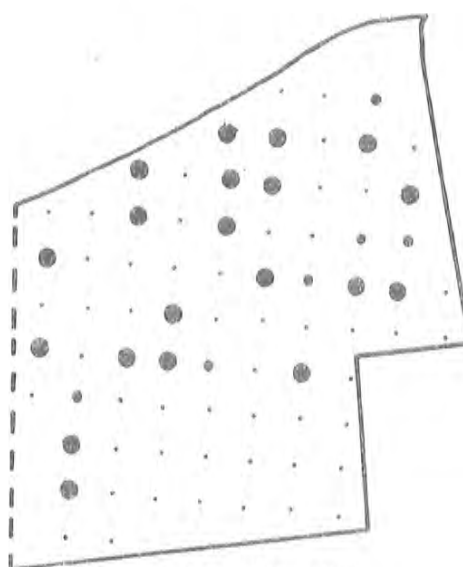

Viola spp.

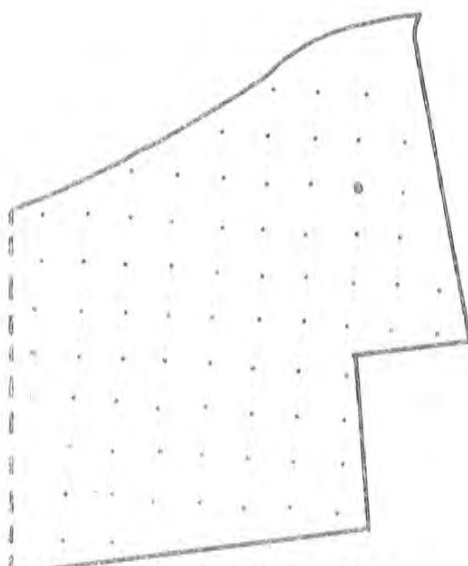
graminider

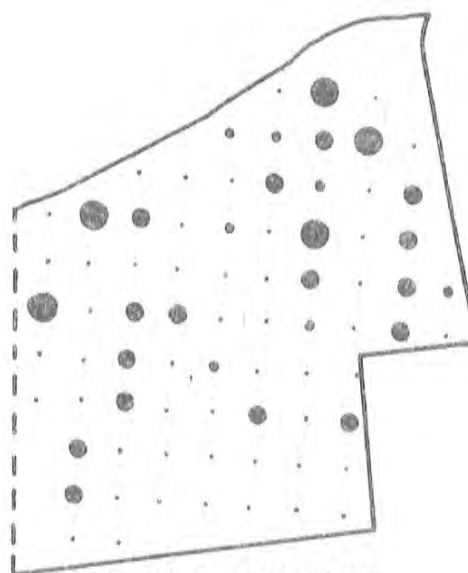
Agrostis tenuis
rödven

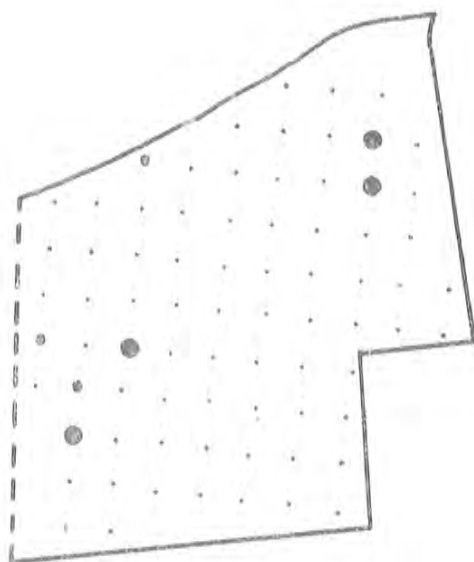
Anthoxanthum odoratum
vårbrodd

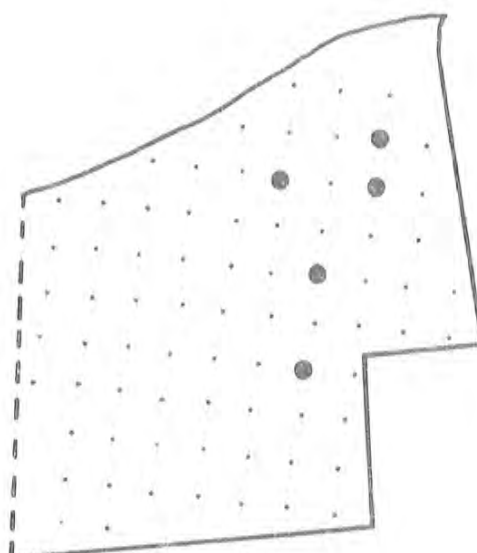
Arrhenatherum pubescens
luddhavre

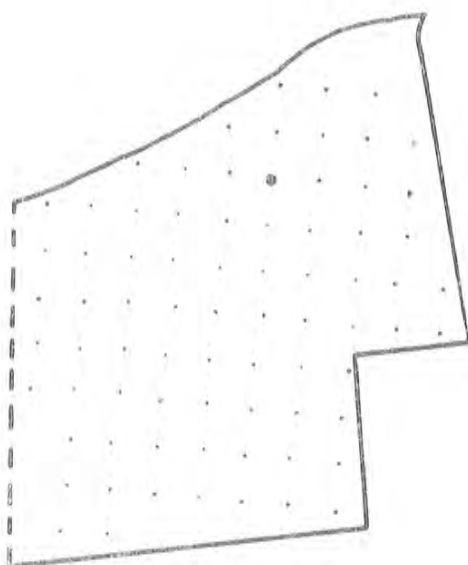
Brachypodium silvaticum
backskafting

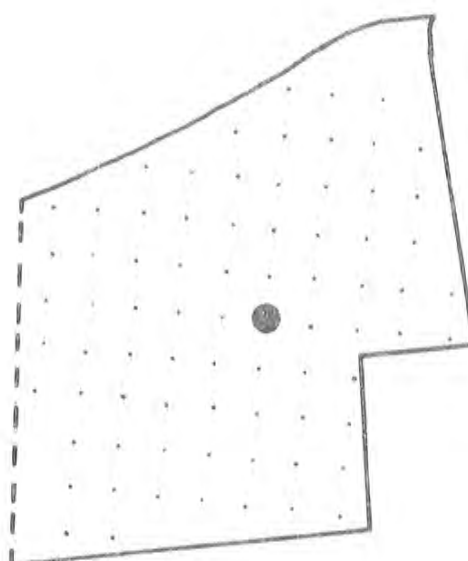
Briza media
darrgräs

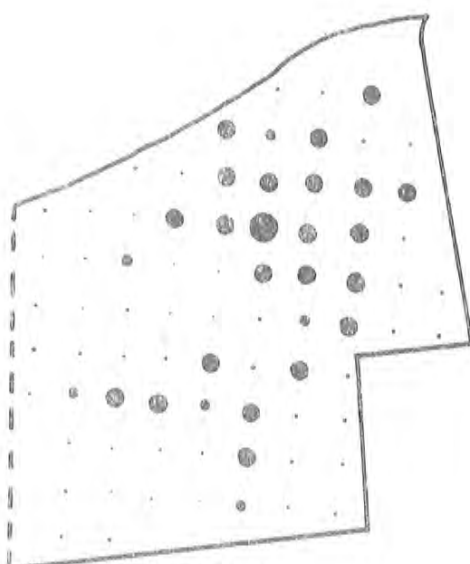
Carex pallescens
blekstarr

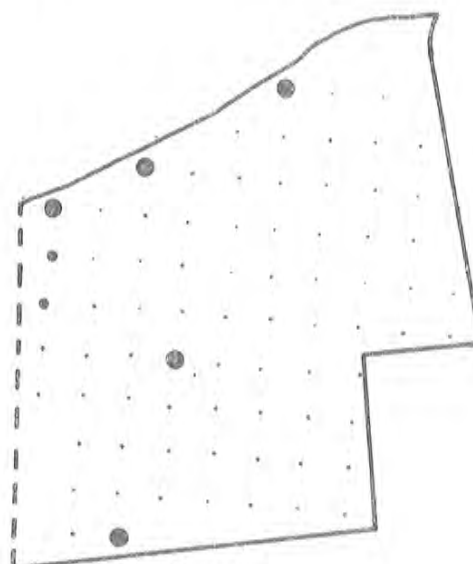
Carex pulicaris
loppstarr

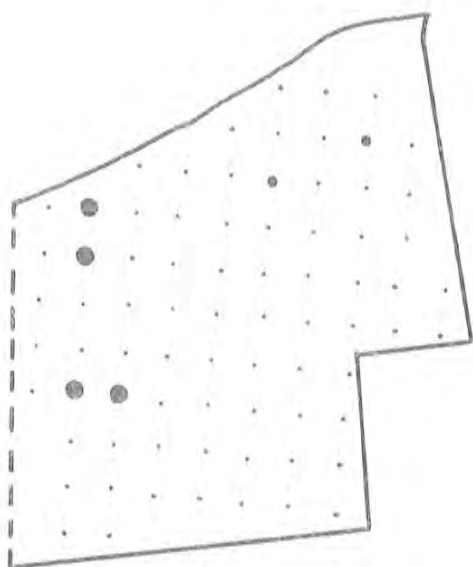
Carex nigra
hundstarr

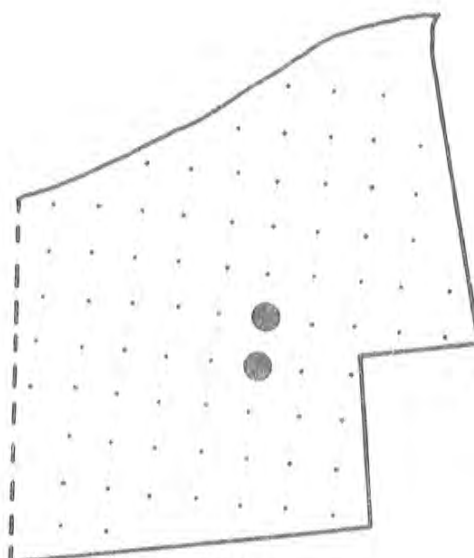
Carex silvatica
skogsstarr

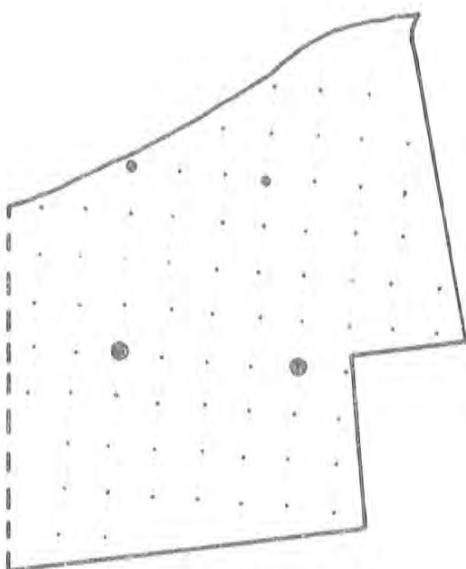
Carex spicata
piggstarr

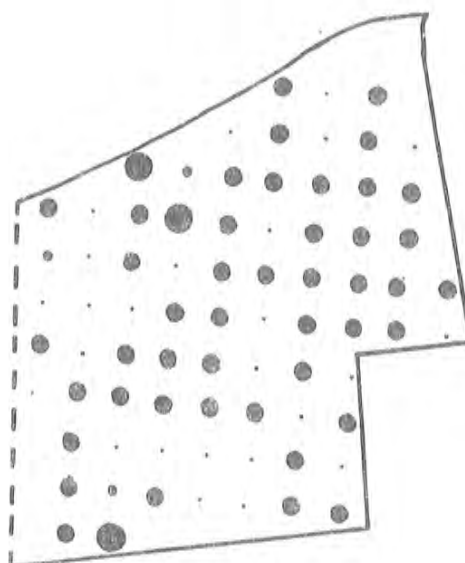
Carex tomentosa
luddstarr

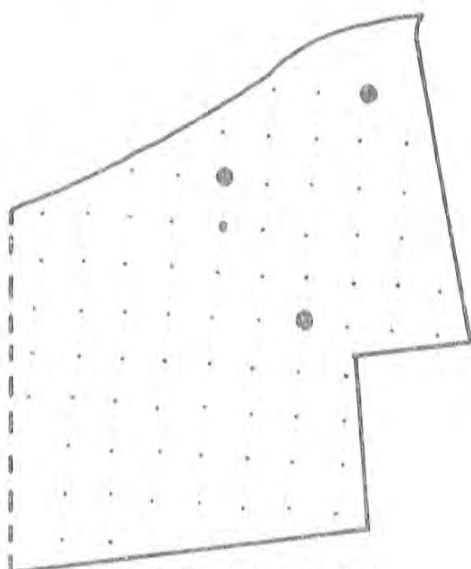
Carex vesicaria
blässtarr

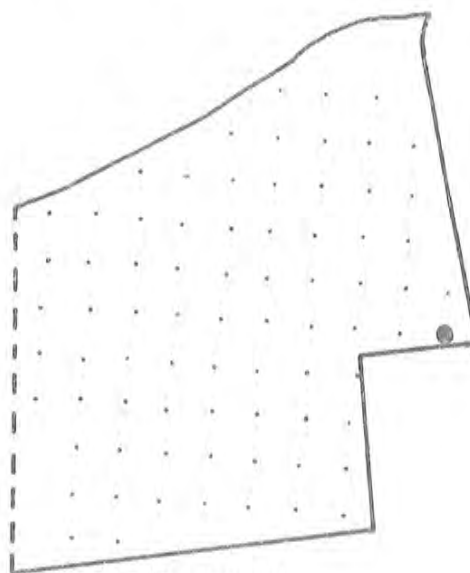
Cynosurus cristatus
kamäxing

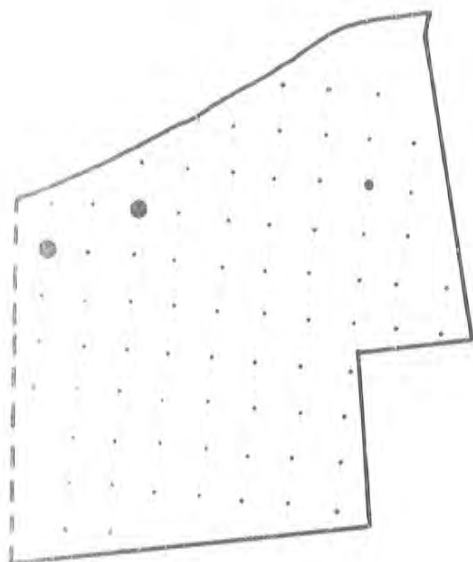
Dactylis glomerata
hundäxing

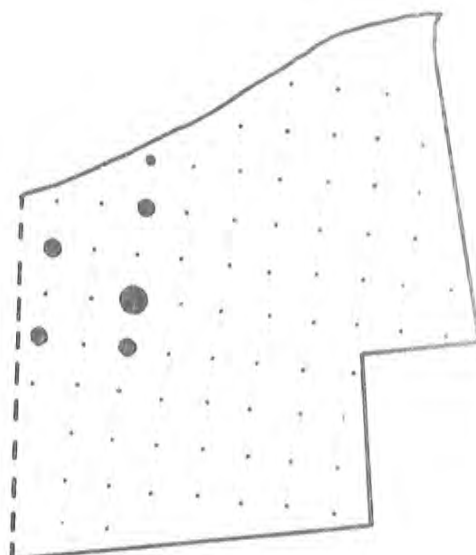
Deschampsia caespitosa
tuvatätel

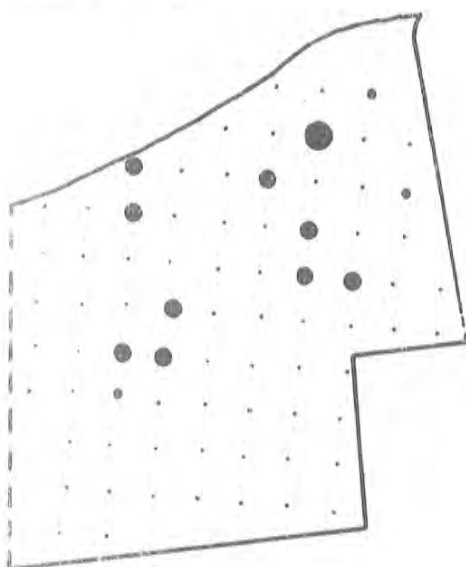
Elytrigia repens
kvickrot

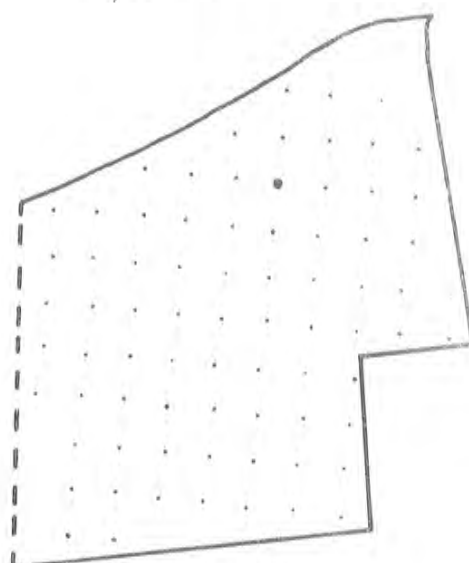
Festuca ovina
fårsvingel

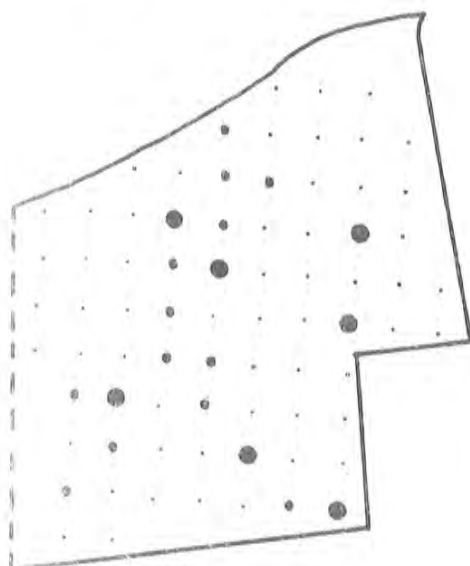
Festuca pratensis
ängssvingel

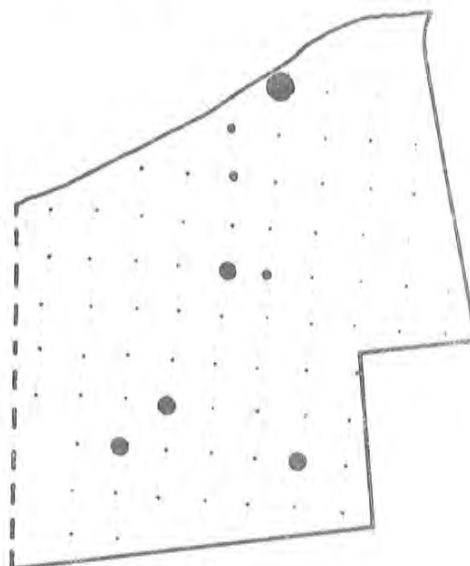
Festuca rubra
rödsvingel

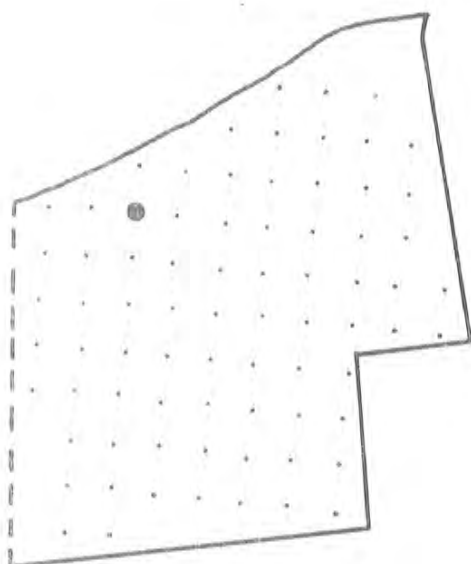
Luzula campestris
knippfryle

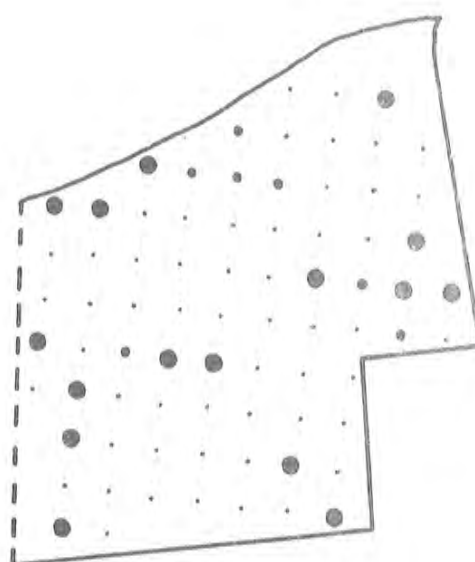
Luzula pilosa
vårfryle

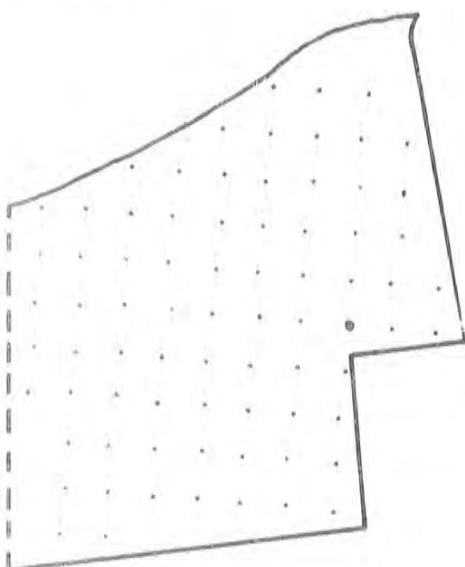
Melica nutans
bergsslok

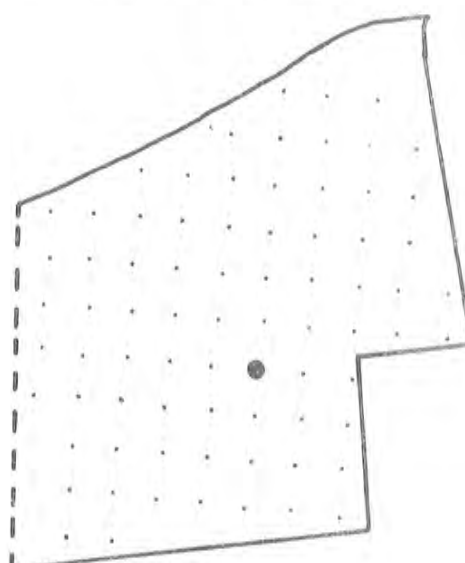
Molinia coerulea
blåtåtel

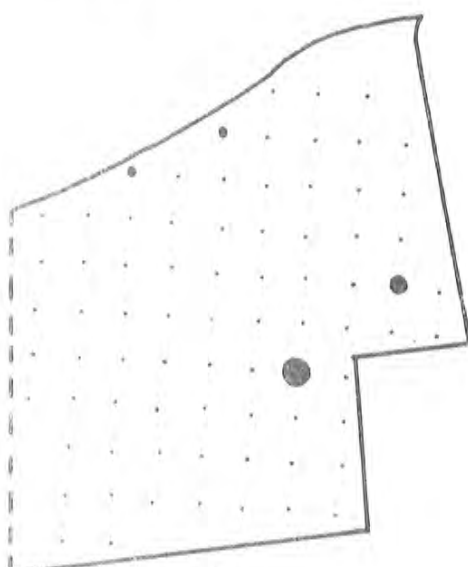
Poa angustifolia
smalbladig ängsgröe

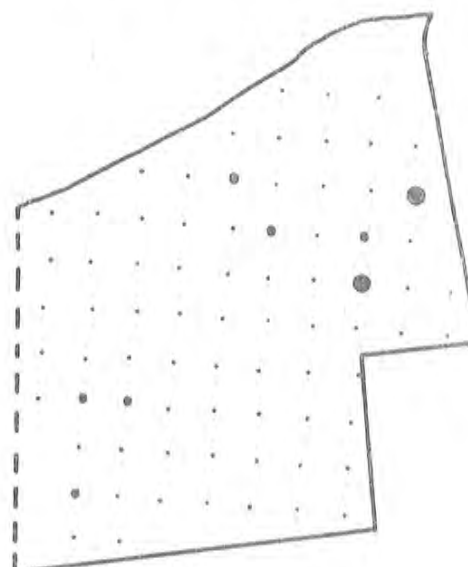
Poa compressa
bergsgröe

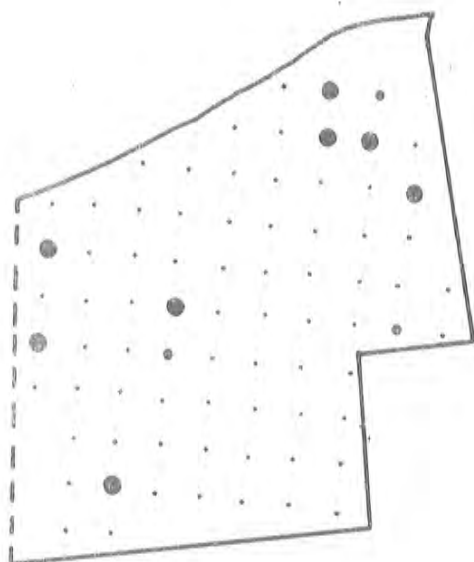
Poa nemoralis
lundgröe

Poa pratensis
ängsgröe

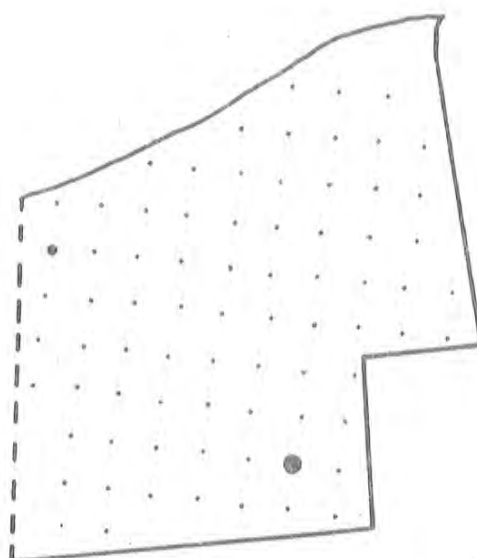

Poa trivialis
kärrgröe

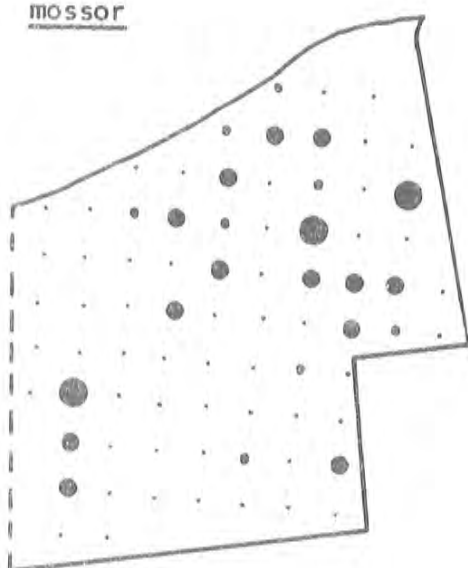

Sesleria coerulea
älvväxing

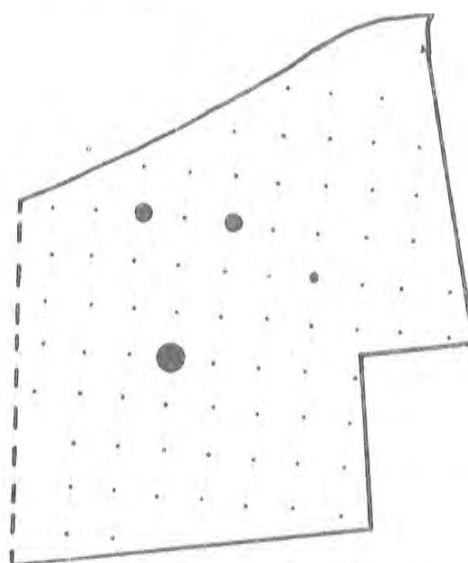
mossor

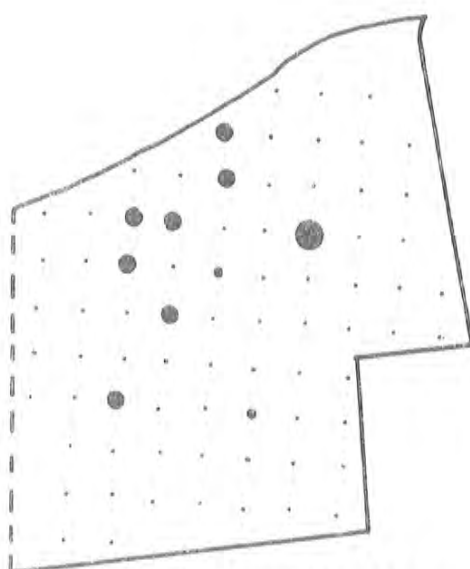
Phleum pratense
timotej

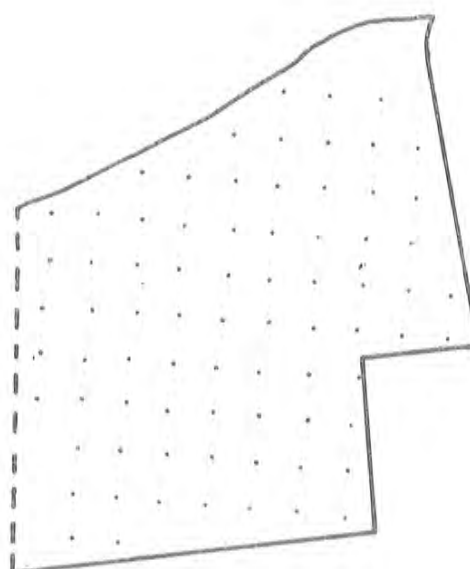
Bryum sp.

Rhytidiadelphus squarosus

Rhytidiadelphus triquetrus

Använd litteratur

Hallgard, A K, 1973	Solsänget
Lid, J, 1963	Norsk og svensk flora
Olsson, E	ur ängesinventeringen
Pettersson, B, 1958	Dynamik och konstans i Gotlands flora och vegetation
Selander, S, 1955	Det levande landskapet i Sverige
Sjörs, H, 1954	Slåtterängar i Grangärde Finnmark
Stålfelt, M G, 1960	Växtekologi
- Inventering av änges- och lövmarker 1976, Länsstyrelsens planeringsavdelning
- Dispositions- och skötselplan för naturreservatet Allekvia äng, Gotlands län. 1980.

